

20. (Vol. II., No. 6.)

THE

Junio, 1905.

ESPERANTIST

La Esperanta Gazeto por la
Propagando de la Internacia Lingvo.

ANNUAL SUBSCRIPTION: 3/- (4 francs; 1½ roubles; 75 cents).

Wholesale Agents: 41, Outer Temple, London, W.C.

All Communications should be sent to THE EDITOR, 67, Kensington Gardens Square, London, W.

CONTENTS.

	PAGE
A MODERN HERMIT (Clarence Bicknell)	81
THE GOLDEN HEART (C. Oxenford)...	82
REMINISCENCES, Part VI. (Edward Metcalfe, M.A., Oxon)...	84
ODDMENTS	86
TO GIVE OR NOT TO GIVE (E.W.) ...	87
RECOLLECTIONS OF IRELAND (F. A. Meigh)	88
A FOREIGNER ABROAD (C. W. T. Reeve)	89
THE GOLDEN HOUR (Rev. T. Eli Evans)	90
PANCAKES (A. Vuillaume)	90
FROM THE LIGHT OF ASIA (A. Motteau)	91
THE BROTHERS OF BIRCHINGTON (S. H. Emptage)	92
THE HOME OF THE ESSENCE OF ROSES (Ilarion Raytcheff)	93
MY HOLIDAY (The Editor)	94
INDIAN LIONS (H.K.G.)	96

AVIZO GRAVA.

La malnova firmo Buchanan, Scott & Co., fondita en la jaro 1870, prezentas siajn komplimentojn al la Esperantistaro kaj anoncas ke, post nelonge, interesa kaj euspeziga propono aperos en tiu ĉi spaco. Ĉiu Esperantisto, ĉu membro de ia konata grupo aŭ kies nomo enskribiĝis en la Adresaro de D^{ro} Zamenhof, kiu volas akcepti tiun ĉi proponon povos samtempe ne nur ŝpari al si specialan rabaton sed ankaŭ antaŭenpuŝi la disvastigon de Esperanto.

BUCHANAN, SCOTT & CO.,

Garthland Street,
Glasgow, Scotland.

The Remington

THE UNIVERSAL TYPEWRITER.

Just think of it!

THE INTERNATIONAL MACHINE.

*Unbound by ties of nationality:
The common bond of union of all civilised peoples.*

The Remington can be supplied fitted for
Esperanto.

THE REMINGTON TYPEWRITER COMPANY,
100, Gracechurch St., London, E.C.

La Remington

LA UNIVERSALA SKRIBMAŜINO.

Pripensu je tio!

LA INTERNACIA MAŜINO.

*Tute liberigita de naciaj ligiloj:
La Komuna unuigilo por ĉiuj civilizitaj popoloj.*

La Remington estos liverita kun Esperantaj
preeliteroj.

LA REMINGTON TYPEWRITER KOMPANIO,
100, Gracechurch St., Londono, E.C.

A ĈIUJ, NI POVOS PARADIZON IRI.

Kiu bone trinkas, Tiu bone dormas. Kiu bone dormas, Tiu ne pensas malbone. Kiu ne pensas malbone.	Tiu certe ne pekas. Nu, ĉar kiu ne pekas. Paradizon eniros. De nun, bone trinku. Kaj vi paradizon iros.
---	---

Por tio ĉi, oni devas aĉeti bonajn vinojn, kaj sin turni al:—
Sro. Ch. Jadeau en Mercrey (S. & L.) France.

The "Review of Reviews"

*Is the Best Magazine for Busy People.
And it is read by 'Esperanto' Students.*

The aim of this Magazine is to make the Best Thoughts of
the Best Writers universally accessible at a Trifling Cost.

The busiest and poorest in the community may here follow
with intelligent interest the great movements of Contemporary
History.

Post Free for Twelve Months, 8/6.

10 fr. 75 c., or 3.50 marks.

Office: MOWBRAY HOUSE, NORFOLK ST., LONDON.

FOR SALE.

160-GUINEA 'BROADWOOD' GRAND PIANO
for £63. In fine condition; Rosewood.
For all particulars write to THE EDITOR.

Correspondence Lessons in Esperanto

ARE GIVEN BY

Mr. A. MOTTEAU, Certified Teacher of Esperanto,
157, Earlsam Grove, Forest Gate,
London, E.

7/6 the Quarter.

Adresareto de Personoj kiuj deziras Korespondadi.

- Sro. C. B. BURGESS, Penn Buildings, Erie, Pa., U.S.A. Deziras koresp. kun Kristanaj Sciencistoj.
Sro. A. BOUY Libristo, 5, rue Saint Genes, Clermont-Ferrand, France. Deziras interŝanĝi ilus. p-k. kun alilandanoj. Ĉiam respondos.
Sro. G. BREDUILLIARD, 40, Avenue de Laon, Reims, France. Korespondados Esperante, interŝ. ilus. p-k. and poŝtmarkojn, kun alilandanoj. Deziras ankaŭ ŝakludi per korespondado.
Frl. MITCHELL, Acuba House, 65, Marquess Road, Canonbury, London, N. Kun alilandanoj per ilus. p-k.
Frl. F. A. MEIGH, Ash Hall, Stoke-on-Trent, Anglujo. Deziras interŝ. ilus. p-k. kun Esperantistoj en Sud Ameriko & la Britaj Kolonioj.
Sro. W. MILES, Inĝeniero, 80, Station Road, Petersfield, Anglujo. Deziras kor. kun Esperantistoj per ilus. p-k. Tuj kaj ĉiam resp.
Sro. URTEL FRANCISKO, Termezurista Oficialo, Elisabetpl. 4, Bruno, Moravia, Austria, interŝanĝos nur belajn koloritajn p-k.

La Kosto de la Enskribo estas 6d. (70c. poŝtmarkoj).

THE ESPERANTIST

The Esperanto Gazette for the Spread of the International Language.

ABONPAGOJ ESTAS RICEVEBLAJ ĈE
SUBSCRIPTIONS SHOULD BE SENT TO

H. Bolingbroke Mudie, Esq., 67, Kensington Gardens Square, London, W.

AUSTRIA.—Sro. T. Cejka, Bystrice Hostyn, Moravia.

BELGIUM.—M. M. Seynaeve, 3, Rue de l'Avenir, Courtrai.

FRANCE.—Grupo Pariza, 28, rue Serpente, Paris.

GERMANY.—Doktoro Mybs, 68, Markt Strasse Altona, Elbe.

NEW ZEALAND.—Esperanto Society, P.O. Box 50, Auckland.

RUSSIA.—Societo Espero, Bol Podjaceskaja 24, log 12, St. Petersburg.

SWEDEN.—Sro. P. Ahlberg, 50, Döbelngatan, Stockholm.

N.B.

Nepresitajn manuskriptojn la Redakcio resendas se oni aldonis poŝtmarkon.

Alsendatajn artikolojn la Redakcio laŭ bezono korektos.

Oni povas sendi la abonpagon per poŝtmarkoj, kiuj estas akceptataj laŭvaloro.

Oni sendu ĉiujn artikolojn, demandojn kaj avizojn al La Redaktoro, 67, Kensington Gardens Square, London, W.

N.B.

20. [Vol. II., No. 6.]

JUNIO, 1905.

Subscription, 3s. Per Annum.
Single Copies, 4d. net. Nos.
2 to 13, 6d. each; Later Issues
4d. each, net.

MODERNA ERMITO.

Dum dudek jaroj mi estas loĝinta en malgranda urbo sur la Mediteranea marbordo, kaj mi konas tre bone la pastron, la fiŝkaptistojn, la kampanarojn, ja ĉiujn, sed nur sciigis la lastan semajnon ke inter ni kaj la plej proksima vilaĝo vivas maljuna ermito. Oftege mi estas promeninta laŭlonge la kvin kilometroj da ŝtona laciga bordo nenium renkontinte, kaj neniam iu preparolis al mi pri la stranga estaĵo pri kiu mi estas skribonta. Oni vidas tie unufanke la krutajn montetojn kun ŝtonegoj kaj dornaj arboj, du aŭ tri ĝardenojn kun palmarboj kaj oranĝujoj, kaj malmulte da muroj ruinitaj; aliflanke estas la profunda transvidebla blua maro. Sed irinte meztagmanĝi kun amiko kiu antaŭ nelonge aĉetis unu el la kulturagetoj kie li nun estas alklimatiganta nekomunajn kaj delikatajn arbojn kaj florojn kiuj ne povas bone vegeti aliloke, mi konatiĝas kun la ermito, ĉar dum ni manĝis, jen, sur la marbordo alproksimiĝas la malalta blankhara solulo, paŝanta malrapide kun siaj okuloj rigardantaj la teron.

Kio estas tio, mi demandis?

Ĉu vi ne konas la ermiton, li respondis mia amiko?

La ermito alvenis apud ni, kaj mi esperis paroladi kun li, sed li ne respondis al mia amika saluto. Tiam mi proponis partopreni kun li mian panon kaj kokinaĵon, kaj tiujn ĉi li akceptis sed sen ia dankesprimio. Tio ne min mirigis, ĉar la anoj de nia urbo estas tre malmulte dankemaj, sed ŝajnis pli mirinde ke li ne volas trinki eĉ iom da vino, ĉar niaj urbanoj tre volonte trinkas, eĉ drinkas vinon kaj likvorojn.

Baldaŭ li foriris, kaj mia amiko rakontis lian historion. Ŝajnas ke la ermito loĝas ĉiam sur la marbordo, kaj neniam iras al la urbo aŭ al la

butikoj kaj ne, eĉ dum la Kristnaska festo aŭskultas la meson en la nemalproksima preĝejo. Li dormas sub la ŝtonegoj aŭ en ia ĝardeno. Li interparolas kun neniu kaj ne havas amikojn. Tamen li estas edzigitaj pli ol unufoje, kaj havas multajn idojn, sed li ilin forlasis, kaj ili nature ne amas lin, kaj kvankan kelkaj parencoj loĝas apude ili ne vizitas lin. Li neniam iris al la komunuma lernejo kaj ne povas legi aŭ skribi. Li ne tranĉas la hararojn kaj havas longajn vangharojn, kaj estas sen botoj, sen ĉemizo kaj sen ĉapelo.

Mia amiko ne povis doni al mi aliajn sciigojn, kaj li mem ne scias kie la ermito naskiĝis aŭ kiam li komencis tiun ĉi manieron da vivado.

Mi demandis kiel li nutras sin, ĉar li ne laboras kaj nenion aĉetas. Ĉu li posedas bienojn aŭ monon? Ĉu li sendas iun en la urbon? Ne, li respondis, sed li rabas en la ĝardenoj sed preskaŭ ĉiutage li manĝas fiŝon, ĉar kiam la fiŝkaptantoj altiras marbordon siajn retojn li subite ekkuras al ili, kaj ili aŭ donacas iom, aŭ foririnte lasas la senvalorajn restaĵojn por li, kaj kelkafoje ili kiuj amas la solulon, donas siajn manĝaĵetojn, pecon de pano aŭ makaronio aŭ fromaĝo. Tial la mizerulo ne estas tute legommanĝantulo nek tute viandmanĝantulo.

De tia tago mi rakontis la aferon multfoje al miaj amikoj. Ĉiuj diras, "Tre strange, mi ankaŭ iros serĉi lin." Jes, estas strange, ne vere en tiuj ĉi nuntempoj, en kiuj turistoj, ne dezertuloj, troviĝas en la Egiptaj dezertoj, kaj la grotoj de la antikvaj ermitoj estas nur vizitataj de kampofestantoj. Tamen ne tre strange, ĉar mia nova amiko estas nur kato, pli ruza ol siaj samspeculoj, ĉar li povas manĝi fiŝon ĉiutage sen ia timo pro malpacoj kaj ungrataĵoj.

C. BICKNELL.

LA ORA KORO.

Fantazio, originale verkita de C. Oxenford.

Unu vidvino kuŝis sur sia lito. Si estas mortonta. Ŝi scias ke baldaŭ ŝi devas lasi sian filineton sola en la kruela mondo; kaj tiu penso doloras ŝin pli multe ol ŝia malsanego. Ŝi alvokis sian filineton, kaj ŝin karesante, diris: "Karulino mia, mi foriras al malproksima lando, kaj vi ne min revidos ĝis multaj jaroj. Ne, plej amata, ne ploru; certe, vi min revidos ian alian tagon. Aŭskultu, kiam mi iros, vi estos sola; sole vi devos pasi tra la vivado. Mi estas tiel malriĉa ke mi ne havas ion ajn vin doni; sed ĉirkaŭ via kolo vi havas ĉeneton portante la duonon de ora koro, kiun vi portis de la tago kiam vi naskiĝis. Ie en la mondo vivas knabo kiu posedas la alian duonon de tiu ĉi koro, kvankam mi ne scias kie, ian tagon vi lin renkontos, kaj tiam, kiam vi renkontos unu la alian, vi trovos, ke la duonkoroj kuniĝos, kaj neniu nek nenio ilin povos rediŝiri, aŭ rompiĝi. Sed, estu singardema; multe da viroj provos preni de vi la duonkoretan, aŭ deziros ĝin interŝanĝi, aŭ ĝin aĉeti. Plie, eble vi mem trompiĝos, kaj kiam vi vidus duonkoron similan al la via, vi pensos ke ĝi estas tiu kiun vi serĉas. Eble ĝi estos tiel simila ke ĝi trompigis ambaŭ vi kaj la havanto. Sed estos pruvo. Se ili ne egalas, ili ne kuniĝos, kiel ajn vi penados, kaj neniam vi povos forpreni ĝin de la ĉeneto. Bone do rigardu, kaj zorgu, ke vi ne montros vian oran koron tuj kiam vi pensas ke vi vidas unu ŝajne simila al ĝi. Reaŭskultu: estas belega lando kiun mi treege deziras ke vi trafu. Ĉiu penas trafi, sed ne ĉiu sukcesas. Neniam alvenas tien iu kiu estas sola. Estas nur duope ke oni povas atingi la Paradizon de la Koroj. Tial, karulino, ĝis la tempo kiam vi trovos la knabon kiu havas la alian parton de via koro, ne penu iri tiun landon. Tio estas ĉio, kion mi povas diri, mi laciĝas. Adiaŭ, plej karega filineto mia, mi ne pli longe povas gardi aŭ zorgi pri vi,—min kisu—mi iras—," tiam, per lasta peno, ŝi aldonis tiujn ĉi vortojn: "Ne permesu aliu ajn vidi vian koron—ĝis vi—renkontos—la alian, tiam vi—konos. Adiaŭ, kar—"

La knabineto ploris multe, sed kvankam la najbaroj ŝin kompatis, ili ne povis redoni al ŝi ŝian patrinon. Baldaŭ ili ekmalzorgas ŝin; eĉ ili ekmalametas ŝin, ĉar ŝi ne estas simila al la aliaj knabinoj. Ŝi ne estas bela, kvankam ŝi havas bonkoron; sed ŝi havas tre mallumajn okulojn, kiuj ŝajne travidas la personon al kiu ŝi parolas, kaj neniu amas tion, ne vere? Unu virino diris al ŝi "Vi havas kruelajn okulojn, mi volas ke vi ne rigardu tiele ĉe mi." Tiu ĉi virino estis trompantino.

Tamen la knaboj ludus kun ŝi antaŭ ol ili ludus kun la aliaj knabinoj; kaj kiam ŝi iĝis pli granda, pli maljuna, ili marŝus kaj paroladus kun ŝi anstataŭ kun la pli belaj junulinoj en la vilaĝo. Tial ŝi malamiĝis de multaj, kaj ŝi estas tre malfeliĉa. Ŝi estis tute sola, kaj ŝi multefoje ploris por ŝia perdita patrino. Sed, neniam ŝi montras al iu sian malgrandan duonkoron, kvankam ŝi elrigardus maltrankvile por vidi ĉu iu ajn el la junuloj havas duonkoron simila al la ŝia. Sed ne, tre malofte knabo montras ĉu li havas koron aŭ ne, kaj inter la malmultaj kiujn ŝi vidis, neniam estis unu kiu estis eĉ iomete simila al la ŝia.

Sed, unu tago alvenas al la vilaĝo juna viro, kiu estas tri aŭ kvar jaroj pli maljuna ol ŝi. Ho, li estas bela, forta, kaj tiel agrabla kaj aminda, ke ŝi pensas: jen estas eble la junulo kiu havas la alian duonon de mia koro. "Mi estas certa, ke se mia patrino estus ĉi tie, ŝi same dirus," diris ŝi al si mem. En tiu ĉi tempo ŝi estas malamegita de ĉiuj ĉirkaŭ ŝi, ĉar kiam ŝi viriniĝis, ŝi trovis ke ĉio en la vilaĝo estas malsimila de tio kio ŝi aperas esti. Ĉiu portas maskon; kaj ŝi neniel komprenas kial. Tial ŝi ofte fortiras la maskojn de iaj personoj, ĵus kiam ili la plej dezirus ĝin konservi. Tial, vi vidas, ŝi devas esti treege malamata. Ĉie ŝi portas ĉagrenon, hontecon, kaj certe, en la okuloj kaj laŭ la pensoj de tiuj ĉirkaŭe ŝi estas malbonkora.

La junulo kiu estis nove alveninta, vidas tiun ĉi, kaj kompatas ŝin. Ili iĝas geamikoj, kaj ŝi tute konfidas al li. Tagon ŝi montris al li sian oran koron, kiun, kiam li vidis, li deziregis havi, kvankam li bone scias ke li ne havas la alian duonon. Sed li havas la duonon de kupra koro, kiun li pensas igi similan al la ŝia. Li observis zorge la supraĵon de ŝia koro, kaj poste tordis, fleksis, kaj poluris sian kupraĵon, ĝis ĝi vere ekaperas iomete simila al ŝia, tiam li montras ĝin al ŝi, kaj ŝi, ĉar ŝi estas ankoraŭ juna kaj malsaĝa, kaj ĉar ŝi pensas ke ŝi lin amas, ekdonas la sian; sed subite ŝi vidas ke eĉ dum ŝi rigardas, la kupraĵon iĝas malhela, malluma, kaj kiam ŝi volus provi ĉu la du kuniĝos, ŝi trovas ke ŝi neniel povas sian forpreni de la ĉeno ĉirkaŭ sia kolo. Kiam la junulo trovis ke li ne povis gajni ŝian koron, li pli kaj pli ĝin deziris. Li iĝis tre kolera, kaj preskaŭ tiel kruela kiel la vilaĝanoj, kaj iafoje penis perforte ŝteli la malgrandan duonkoron, sed ŝi tiel forte ĝin tenis, ke li ne povis.

Fine, ne povante trovi aŭ feliĉecon aŭ bonkorecon en sia vilaĝo, ŝi foriris de sia naskloko, kaj marŝis dum la nokto ĝis la proksima urbo; esperante

ke tie ŝi povos labori por sia pano, dum ŝi serĉos la junulon kiu posedas la alian duonon de sia koro, kiun ŝi trovas ĉiutage pli peza. Certe, pensis ŝi, tie ĉi baldaŭ mi trovos mian korkunulon, ĉar la jena devas esti la plej granda urbo en la mondo, kiel ĝi estas la plej bela. Eble mi estas proksime la Paradizon de la Koroj, kiun mia patrino priparolis.

Ho ve! Baldaŭ ŝi trovas ke la urbo estas nek bela nek granda, kaj la koroj de la loĝantoj, se iam ŝi vidis iajn, estas maldolĉigitaj, malbeliĝintaj. Ŝi devigas labori treege, sed neniam ŝi povis plaĉigi siajn mastrinojn, kaj ofte ŝi multe ploras dum ŝi laboregas. Semajnojn, monatojn, eĉ jarojn ŝi pasigis tiamaniere, sed ĝis nun ŝi ne estas trovinta iun kiu posedas la alian duonkoron. Unu tagon ŝi renkontis maljunegulon, kiu diris al ŝi ke neniam ŝi trovos tion, kion ŝi serĉas en tiu urbo. Li loĝis tie dum multe da jaroj, kaj li bone scias ke preskaŭ ĉiuj la loĝantoj jam kunligis siajn korojn, kvankam multaj pretendas ke ne, kaj multaj aliaj pretendas ke siaj kunulinoj estas nesimpatiaj. Ne, ŝi alvenis ĉe la malprava urbo, ŝi devis sin turni maldekstre, anstataŭ dekstre, kiam ŝi foriris de ŝia vilaĝo.

“Ho ve!” diris ŝi, “mi estas tiel lacigita vivi tiel izole malĝoje. Ĉu mi akceptos unu el la kupraj aŭ ŝtaloj koroj kiujn oni prezentas al mi? Ili tre brilas, kaj unu aŭ du preskaŭ egalas al la mia. Kompreneble ili neniam kunigis, sed—ĉu jes, ĉu ne?” Ŝi pripensadis mallonge. “Ne, mi ne povas, estas neutile peni. Mi ne estas ankoraŭ tro maljuna por penadi trafi tiun landon kiu estas tiel bela. Eble mi povos trovi ĝin sole, malgraŭ la timoj de mia patrino. Eble ŝi eraris, en ŝia zorgeco pri mi. Jes, mi iros, eble estas alia vojo el tiu ĉi urbo, kiu kondukos min al la Paradizo.”

Tial ŝi demandis de ĉiuj kiujn ŝi renkontis, ĉu oni povus montri al ŝi la vojon al la Paradizo de la Koroj. Sed ĉiuj ridis.

“Vi? Penas trovi tiun landon kiun trovas ja malmultaj. Ho jes, estas vojo el tiu ĉi urbo kondukante al ĝi, sed estas malofte uzita, kaj estas tre malfacile vidi la vojeton nune. Ankaŭ vi estas tro maljuna, tro malbela—malsaĝa. Estas nur la junaj belulinoj kiuj sukcesas, ĉar ili ĉiam estas helpataj. Vi neniam ĝin trovos sole. Vidu,” diris unu, “trarigardu tra tiu ĉi okulvitro, estas maldolĉa, malbela, malluma vojo, kaj la Paradizo estas trompaĵo, estas pli malbona ol tiu ĉi urbo.”

Sed alia viro kompatis ŝin, kaj diris: “Malfeliĉulino, bone pensu. Se vi ekiras, vi ne povos reveni. Vi devas iri longe antaŭ eĉ vi alproksimiĝas je ĝi. Unue vi devas trairi tra la *Aleo de la Nekonatoj*, ĉe la fino de la aleo, vi trovos *La Simpativojon*; ĉe la krucvojoj, maldekstre, vi vidos la *Strateton de la Amantoj*; kiam vi alvenos al la fino de tiu strateto, vi eniros la grandegan *Arbaron*

de Ellern-unu-la-alian, kaj trapasinte tra tiu malfacila arbarvojo, vi trafos la belan landon kiun vi serĉas. Sed kie estas via kunulo? Ĉu vi ne havas iun? Nur duope oni povas tiun landon trafi.”

“Ho ve! tiel diris mia patrino, sed mi pensis ke eble ŝi eraris. Ŝajnas al mi ke estas tre longa malfacila vojaĝo, kaj mi ne ankoraŭ trovis iun kiu sufiĉe min amas por eĉ montri al mi la vojon. Kial mi ne penas iri sole?”

“Ho, multaj estas pensintaj ke ili povus trafi la landon sole, sed neniam mi aŭdis ke ili sukcesis. La vojo estas vere malĝoja kaj doloriga al tiuj kiuj penas.”

“Mi ne estas timulino. Eble mi trovos iun jam sur la vojo. Kie do estas la unua strato, la *Aleo de Nekonatoj*, ĉu vi bonvolos diri al mi?”

Li ridetis.

“Vi estas nune preskaŭ ĉe la fino de la Aleo; tie estas la komenco de la *Simpatia Vojo*. Nu, mi admiras vian kuraĝon, mi iros kun vi ĉe la fino de la Aleo, kaj montras al vi kie estas la krucvojoj.”

Ĉe tiu ĉi eldiro, ŝi tre kontentiĝis. Jam ŝi malametis la penson de devigi diri adiaŭ al la bonkora viro. Pensis ŝi, li estas la unua persono kiun mi renkontis en la urbo, kiu ŝajnas havi koron.

Nu, ili marŝis kaj marŝadis, kaj nekonscie marŝis tra la *Simpativojo*; sed noktigante, ili restis ĉe *Anikdomo* ĝis la sekvanta mateno, ĉar li trovis ke li ne povus retrafi la urbon antaŭ la nokto falus. Kiam mateniĝis, ŝi malgaje ekdiras adiaŭ, sed li respondis: “Ĝis tiel bela mateno, mi iros pluete kun vi, kaj almenaŭ montros al vi kie la *Am-Strateto* eliras el tiu ĉi vojo, kaj tiam ni diros adiaŭ.” Ili do marŝadis malrapide sur la vojo, paroladante dume. Ju pli ili parolas, des pli ili ametas unu la alian kaj ree nekonscie ili atingas la krucvojojn kaj sin turnas en la strateton.

“Ho, kia bela strateto,” kriis ŝi.

“Jes, estas vere bela,” li respondis, sed nek li nek ŝi scias ke ili estas jam en *Am-Strateto*, kaj tiel ili marŝadas kune. Dume ili promenadas, li rakontas al ŝi ĉion pri li mem, kaj ŝi rakontas al li ĉion pri ŝi; sed neniam vorton pri la ora koreto. Subite, li diris:

“Mi plenkonfidis al vi (ĉar mi vin tre ametas, kaj mi bone scias ke vi estas konfidinda) tion kion mi neniam antaŭe konfidis al iu.” Tiel dirante, li elprenis el sia brustpoŝo, skatoleton, kaj ĝin malfermante, montras al ŝi la duonon de malgranda ora koro. “Tiu ĉi,” li diris, “estas la sola aĵo kiun mi posedas, sed mi vidas ke vi estas ankoraŭ pli malriĉa, kaj devas iri longe antaŭ vi trafos vian deziratan landon. Ĉu vi akceptos ĝin? Estas difekta, mi scias, kaj ne multe valoras. Mi ne scias kie estas la alia duono, sed tia kia ĝi estas, mi volonte donas ĝin al vi, ĉar mi vin amas.”

Kiam ŝi ekvidis la koron, kaj aŭdis liajn vortojn,

preskaŭ ŝi svenis pro ĝojo, sed ankoraŭ ŝi timas. Supozu ke lia koro ne egalas la ŝian—supozu ke ĝi ne estas ora, sed nur kupra; ŝi pensis. Sed nune ŝi ekvidas la arbojn de la grandega arbaro en la blua malproksimaĵo, kaj ŝi treege ektimas, kaj inklinas reiri al la urbo.

“Ĉu vi ne akceptos mian oferon? KREDU ke ĝi estas vere oro; mi scias ke ĝi ne estas grava, kara donaco, sed estas mia ĉio.”

Tiam ŝi parolis—kun rideto sur ŝiaj lipoj, sed larmetoj en ŝiaj okuloj. “Ĉu vi ja donos al mi vian duonkoron, vian ĉion? Sed, rigardu, amiko mia, mi ankaŭ havas duonkoron. Mia patrino diris ke ie estas viro kiu havas la alian duonon, ni vidu, eble niaj duonoj kunliĝos kaj iĝos unu tuta koro. Kun tremantaj manoj, ili pruvis la rompitaĵajn duonojn. Jes, ili iĝis unu; kaj ili do interŝanĝis ilin; li portis la ŝian, kaj ŝi portis lian, ĉar ili trovis ke kiam ili remetus ilin en iliaj propraj ingoj, ili ne povis.

Nu, post tio, ili pensis ke ili devas zorgi trovi la *Strateton de la Amantoj* antaŭ falos la nokto, sed—! Jen rigardu! Longtempe ili estas marŝadinta sur ĝi kaj ne sciis.

“Nun mi ne povas forlasi vin,” li diris, “mi ankaŭ iros kun vi, kaj kune ni trovos tiun belan landon, la *Paradizon de la Koroj*. Kune ni iros tra

la arbaro, sed ĉar estas malluma arbaro, ni do haltoshodiaŭ ĉe la domo de *Hymeno*, la forĝisto, kaj li forĝos ĉenon kiu kunliĝos niajn duonkorojn, tiel ke neniam ni povos iri malproksime unu de la alia. Ni restos nokte ĉe *Mielluna Dometo*, kaj morgaŭe ni kune iros tra la *Arbaro de Ellern-unu-la-alian*.

Tiun ĉi ili faris.

Ho, sed estis grandega, malluma, malfacilirebla arbaro. Estis multaj malbonsprituloj tie, kiuj provis ŝteli iliajn korojn. Multaj estis la malfacilaĵojn kiujn ili trovis; malhelpaĵojn kiujn ili devigis surrampi. Multe foje ili ekfaletas. Multe foje ili preskaŭ rompigis siajn korojn, sed la ĉeno de *Hymeno* estas forta, kaj ilin kuntenas. Unufoje, ĉio mallumiĝis kaj malgajiĝis; venis teruran ventegon, sed subite, kiam ĉio aperis senespera, infaneto venis al ili el la mallumo, kaj ludis ĉirkaŭ ili; alligante florajn ĉenojn al la hymena ĉeno. Tiam ree la suno ekbrilas tra la densaj arboj, kaj baldaŭ ili vidas ke ili preskaŭ estas ĉe la fino de la arbarvojo. Ili iĝas gajaj kaj ludas kun la infaneto; ili pendigis la duonkorojn ĉirkaŭ ĝia kolo, kie tuj ili kuniĝis kaj estas unu koro. Ili nune estas trapasintaj tra la arbaro, kaj estas trafintaj la alian flankon kaj en unu momento, subite ili vidas la gloran sunon kaj la belegan kamparon de la *Eterna Korparadizo*.

FRAGMENTAJ MEMOROJ.

Originale verkita de Edward Metcalfe, M.A. (Oxon).

La aŭtoro rizervas ĉiajn rajtojn.

“La Amerika senceremonieco.” Tiu estas preskaŭ la lasto frazo de la antaŭa (Maja) Fragmento; sed ankoraŭ pripensante la aferon mi komencas dubi ĉu, ĉe en tiu granda senceremonieco, oni ne trovos ankaŭ ceremoniecon. Pri tio la leganto juĝu: mi rakontos al li kiel eble plej akurate tion kio okazis.

Mi legis libron en unu el la salonoj kiam alvenis vizitantoj; almenaŭ mi unue pensis ke ni vidos nur kelkajn vizitantojn. Baldaŭ mi trovis ke estas vere vizitantarego, ĉar kiam ĉiu seĝo havis sidanton, kaj tie ĉi kaj tie staris grupetoj da homoj, ni estis vidintaj, por tiel diri, nur la unuajn gutojn de la hompluvado. La pluvo rapide fariĝis pluvego, kaj la pluvego daŭradis ĝis superakvego.

Ĉu mi daŭrigos la komparaĵon, kaj priskribos kiamaniere, ekkaptita de tiu homa turnakvo, mi

estis forĵetata en angulon de la ĉambro, kaj tie restis tiel kiel se mi estus marportita lignaĵo en fendaĵo de ŝtonego; kaj kiamaniere fine tiu homakvego superakvegis sur la balkonon kaj en la ĝardenojn?

Ne; mi diris ke mi rakontos la aferon “kiel eble plej akurate,” kaj tia priskribo donus ideon pri tumulto, kvankam en tiu amindega kaj bonkora kunveno tumulto certe ne estis. Tamen la gastarotute plenigis la ambaŭ salonojn kaj troviĝis ĉie en la du ĝardenoj.

Se seĝoj mankas, tiel ke oni povas sidigi nur malgrandan porcion da la gastaro, pro kio tio valoras? Oni ricevas gastojn per koroj, ne per seĝoj, kaj la pastraj koroj (tiel kiel ankaŭ la pastra gastemeco) estas senlimaj.

Bedaŭrinde la du salonoj ne posedis la saman

karakterizon, kaj, tiamaniere plenigitaj, oni povas bone imagi ke ili baldaŭ fariĝos ne nur varmaj sed varmegaj. Mi vidis ĉirkaŭ mi aregon de brilantaj okuloj; mi vidis pafarkajn ridetantajn lipojn; mi aŭdis gajajn kaj dolĉajn voĉojn ondetantajn tiel kiel arĝentaj sonoriloj, kaj—ĉe la unua okazo mi ekfugis en la ĝardenon al la egale feliĉa sed multe malpli varma ekstera gastaro.

Tie mi trovis kelkajn kiuoj grave diskutis pri diversaj aferoj, sed la pli juna kaj pli saĝa porcio de la gastoj amuzis sin per la ludoj de *Croquet* kaj *Snake* (kiun lastan ludon mi jam priskribis en la kvara (Aprila) Fragmento). Tro ofte ni pliaĝuloj vivas inter la nuboj de venonta pluva tago, kiu eble por ni tute ne venos. La infanoj, multe pli saĝaj, ĉiam ekkaptas *la nun*. Ili obeas al la vortoj de proverbo kiun kredeble ili neniam aŭdis:—

La Tempon perditan, pasintan,

Revenigi vi tute ne povas;

La Tempo estonta ne estas;

Ekkaptu *Vi*,—kion vi trovas.

Kunvenojn tiajn kiajn mi priskribas la Amerikoj nomas *Surprise Parties* (kunvenojn de surprizo); kaj oni aranĝas ilin laŭ la sekvanta maniero:—

Kiam oni decidis fari al iu la honoron de unu *Surprise Party*, oni interkonsentas ke, ĉe fiksita horo de fiksita tago lin vizitos ĉiuj la interkonsentantoj.

Nature la familio vizitota tute nescias pri la afero (alie la kunveno ne estus unu de surprizo), sed kredeble tiu familio estas la sola en la vilaĝo kiu ne konas la ĉiujn aranĝojn.

Mi kredas ke ofte oni kunportas mangaĵojn kaj lasas la vizititojn pli bone provizitajn ol ili estis antaŭ la kunveno; tiamaniere el la kutimo farante delikatan metodon por helpi kaj samtempe honori la malriĉulojn. Sed pri tio mi ne povas diri de mia persona sciado. Certe ĉe tiu ĉi okazo, oni tion *ne* faris, sed, malgraŭ la ligna dometo, la pastro ne estis malriĉulo.

Tre ofte vizitis la pastrejon sinjorino kiu estis antaŭ ne longe edzigitaj, kaj kies idolo estis ŝia *Baby* (infaneto). La etulo portis oran broĉon, oran ĉenon kun pendaĵo, kaj sur la fingro ĝi havis oran ringon.

Memorante la antikvan infanejan ritmon mi rigardis la piedojn por vidi se ĝi havis ankaŭ "sonorilojn sur la piedfingroj," sed kredeble tiu ĉi ideo ne ankoraŭ eniris la patrinan kapon, kaj mi ne kuraĝis ĝin inspiri. La kompatinduleto jam portis sufiĉon kaj mi neniel deziris pligrandigi tiun *pezon* de amo.

Vere Amerikaj infanoj estas treege frumaturoj. Ni ĉiuj konas la rakonteton pri infanistino kiu eniris la salonon kie sidis Amerikino kun sia kvar aŭ kvin jara infaneto.

"Ĉu vi sonorigis, sinjorino?" demandis la infanistino.

"Ne," ekkriis la knabineto. "Mi sonorigis. Forprenu la panjon, mi petas. Ŝi estas treege maldolĉa kaj malagrabra."

Sed malgraŭ lia frumatureco, mi ŝatas la Amerikan infanon. Li ne estas sen ĉarmo, kaj li estas almenaŭ sincera kaj tre patriota. Mi ne memoras kie mi legis la sekvantan sed ĝi tre montras tiun ĉi karakterizon.

Instruisto demandis de sia klaso:—"Kiu estis la unua homo?" Kaj malgranda knabeto tuj respondis "George Washington." Nature la instruisto estis mirigita.

"Ĉu vi neniam aŭdis pri Adamo?"

"Ho! jes," respondis la eta patrujamulo, neniel hontigita, "sed mi ne pensis ke vi ankaŭ kalkulas fremdulojn."

Oni povis kompreni la sentojn de la Amerika sinjorino, kiam Italianino demandis al ŝi:—"Ĉu Ameriko estas tiel granda kiel la urbo Firenze (Florence)?"

Jen kion diris al mi juna Amerikano:—"Kial vi ne parolas al mi, sinjoro? Mi vin bone konas. Ĉu vi ne memoras? Mi estis hieraŭ sur balancilo en la ĝardeno, kaj kiam vi preterpasis, preskaŭ mi frapis vian kapon."

Iom stranga pretendo al konateco, sed ankoraŭ pli stranga estis tiu de malgranda samlandano.

Mi vidis la malgrandan knabeton sidanta sur malgranda triciklo kaj min rigardanta per grandaj bluaj okuloj. Tiel atente li min rigardegis ke la triciklo tute renversiĝis kaj falis sur la korpeton de la malgranda rajdinto. Mi rektigis la ambaŭ, rajdinton kaj rajdinton; kaj ankoraŭ sidigis lin sur la selon. Tiam, per reproĉinda voĉo, li diris: "Ĉu vi ne konas min, sinjoro?"

Vane mi penis revenigi en memoron la malgrandan ĉagrenitan vizaĝon.

"Ne," mi fine respondis. "Mi ne memoras vin. Ĉu mi vin antaŭe vidis?"

"Ho, jes; antaŭ unu jaro kiam mi estis tre, tre malgranda. Ho! for, for de tie ĉi. Ĉe G—. Ĉu vi ne memoras? Mi konis vin tuj."

"Ne, knabeto. Antaŭ unu jaro vere mi estis ĉe G— sed mi vin ne memoras."

"Sed, sed,— vi parolis al mi. Vi puŝis Biciklon supre sur la kolino; mi estis sur la vojo, kaj vi parolis al mi."

"Ne, mi ne memoras. Kion al vi mi diris?"

Vi diris, vi diris: "For de mia vojo, knabeto, aŭ mi vin surkuros." Sed vi ne parolis maldolĉe kaj vi ridetis. Ho! mi konis *vin* tuj, kaj mi pensis ke vi ankaŭ konus *min*." Kaj la larmegoj formiĝis en la grandaj bluaj okuloj.

Sed tro longe mi postsekvis la memorojn pri infanoj. En la proksima fragmento mi revenos al mia priskribo.

MIKSAĴO.

Inter multenombraj leteroj, gazetoj kaj diversaj avizoj kiujn sendis afablaj amikoj dum nia alilanda forestado, ni trovis la sekvantajn novajn librojn:—

La Norda Stelo, belforma skribmaŝinata gazeto, organo de la Aberdeen Esperantist Club. Ni deziras sendi korajn gratulojn pro ĝia eldonmaniero kaj enhavo.

Esperanto, scienca kaj literatura monata revuo, redaktata de Marich Agostin (8 pp.), en la lingvoj Hungara & Esperanta. Eldonejo Papnovelde u. 6. Budapest IV., Hungary.

Programo de Esperanta koncerto, kiu okazis en Vladivostock la 2 an Marton, 1905.

Union Internationale, Aprilo, 1905, enhavanta longan kaj valoran artikolon pro-Esperantan de Joseph Jamin, Direktoro de la Belga Sonorilo.

Do you know Esperanto? utiliga broŝuro de la London Esperanto Club, enhavanta gramatiketon, kritikojn de eminentuloj pri Esperanto, kaj la leterojn por enskribigi sur la Adresaro.

La langue internationale, peut-elle être le latin? (eltirita el *L'Esperantiste*) de Marquis Louis de Beaufront. En la lingvoj Franca kaj Esperanta (77 paĝoj), 60 c.

L'Esperanto, langue internationale auxiliaire, par Edgar Sacré. Artikolo kun ilustraĵoj kaj du geografiaj kartoj verkitaj laŭ la Tutmonda Jarlibro de 1904. Eldonata, 23A, Avenue Longchamps, Uccle, Bruxelles, Belgium.

Esperanta Svensk Ordbok (Esperata-Sveda vortaro), de P. Ahlberg, granda 145 paĝa bonege presita verko, kosto f.2.50, de 50, Döbelnsgatan, Stockholm, Sweden.

La tekniko de la termala kuracado ĉe Aix-les-bains, de D^{ro} Jean Dardel, eldonata ĉe la Esperanta medicina biblioteko, 25, Rue de l'École de Médecine, Paris. 23 pp.

La langue internationale auxiliaire, congrés de Grenoble, 1904. Séances générales, eldonata ĉe la grupo Esperantista Pariza, 28, Rue Serpente, Paris. 28 pp., kosto 50 c.

La kolorigisto aer-returanto, tradukita de la Grupo de Monaco. Ĉe Hachette, 24 pp.

Ankaŭ en Parizo ni vidis la novan Rusan monatan gazeton, *Esperanto*, kaj korege ĝojas pro ĝia beleco. Ĝi ja ŝajnas esti inter la manoj de tre fortaj kaj energiaj kundukantoj.

Estas atentinde ke nuntempe preskaŭ ĉiuj Esperantaj gazetoj pliboniĝis rilate ekstera vidaĵo. Antaŭe oni ricevis ilin legis ilin, kaj kaŝis ilin, por ke amikoj ne vidu tiajn malbonajn revuojn. Kontraŭe, ni nun fiere kuŝigas la Esperantajn ĵurnalojn sur niajn skrib-tablojn kaj aliloke, por ke ili, pro siaj

belaj eksterajoj, altiru la atenton de la ekrigardanto. Tiu ĉi estas vera signo de progreso.

Inter la diversaj avizoj, kiujn enhavis la restaĵo de la korespondado, estas nur eble citi malmultajn.

Nia agema Dovera Grupo perdis la servojn de ĝia antaŭa tre energia Sekretario, S^{ro} Geddes, sed ni devas gratuli la grupon trovinte novan Sekretarion en S^{ro} Chitty, kies fervoreco estas sufiĉe bone-konata. Sir William Crundall, la eminenta Urbestro de la havena-urbo, konsentis fariĝi la grupan Prezidanton—honoron pro kiu ni kore dankas lin.

La Dovera Komerca Ĉambro donacis £2 2s. al la Bulonja Kongreso.

Du filinoj de nia nelacigebla Maître Michaux edziniĝos ĉe la suprenomita Kongreso. Ambaŭ la edzoj estos Oficiroj de la Franca armeo, kaj ankaŭ Esperantistoj. La atestantoj estos D^{ro} Zamenhof mem, kaj tri aliaj Esperantistoj el Canada, Peru kaj Hispanujo. Oni diras ke la sub-urbestro eĉ Esperantiĝas, por povi fari Esperantan paroladon ĉe la ceremonio! Bonege!

Pri la Kongreso mem estas plezure ekvidi ke ĝi promesas esti eĉ pli signifa ol ni atendis. Jam kelkaj aŭtoritatuloj certigas ke pli ol tri mil Esperantistoj ĉeestos. Certe ni ĉiuj plezure atendas la 5^{an} de Aŭgusto por renkonti tiujn amikojn, kies nomoj jam estas ĉiu-tagaj vortoj ĉe ni, kaj kies agoj kuraĝigas nin je la ĉiama propaganda laborado.

S^{ro} René Deshays, la fama verkisto de la bela kanto *La Vojo*, verkis, por la Kunveno, novan himnon al D^{ro} Zamenhof.

La Grupo de Liège, Belgujo, deziras ke ni petu tiujn Esperantistojn, kiuj vizitos la Lieĝan ekzpozicion, ke ili ankaŭ venu al la Grupaj kunvenoj, kiuj okazas ĉiuj lundoj kaj vendredoj (je la oka horo vespere), en la kafejo "Au petit Trianon," Bvd. de la Sauvenière, apud la Reĝa Teatro.

S^{ro} Boirac, Rektoro de la Dijona Universitato, deziras altiri la atenton de la tutmonda Esperantistaro al la libertempa kurso ĉe tiu Universitato kiu daŭros de 1 Julio ĝis 31 Oktobro. S^{ro} Lambert jam tre sukcese faris Esperantajn kursojn kaj intencas samon fari tiun ĉi jaron. Li plezure sendos pluajn informojn, se oni petos ilin de la Universitato de Dijon.

S^{ro} Michaux sendis al ni la sekvantan sciigon pri la Universala Kongreso:—

Grava Alvoko.—La unua Kongreso estonte, laŭ la parolo de D^{ro} Zamenhof, la paĝo la plej serioza de la Esperanta historio, estas necese ke ĉiu Esperantisto respondu jese al nia alvoko. Tiu ĉi elmonro devas fari grandan impreson tra la tuta

mondo, ĝi devos gajni la indferentulojn kaj plie venki la malamikojn. Estas pro tiu celo ke D^{ro} Zamenhof prezidos la unuan kongreson kaj volas ke ĉiu ĉeestanto subskribu kun li la netuŝeblajn kaj fundamentajn regulojn de la lingvo.—Do, ĉiu vera Esperantisto devas veni al la Kongreso, malgraŭ ĉiuj malfacilaĵoj. Li tiel tre helpos la definitivan triumfon de nia kara afero.

Kunvenoj.—La Kongreso komencos la 5^{an} de Aŭgusto kaj daŭros unu semajnon. La Komitato speciale insistas por ke ĉiuj kongresanoj ĉeestu almenaŭ je la 6^a, 7^a, kaj 8^a de Aŭgusto. Tiuj ĉi tri tagoj estas rezervataj por la plej gravaj kunvenoj.—La 10^{an}, okazos ĝenerala mara promenado, dum kiu oni vizitos Esperantistajn havenojn, Anglajn kaj Francajn.—La sekvantajn tagojn, variaj distraĵoj.—Ĉiuj kiuj povos, aŭ kanti, aŭ deklami, bonvolu tion sciigi al ni. Ni

P.S.—Ni petas ke niaj kunverkantoj bonvolos sendi kelkajn artikolojn kiel eble plej baldaŭ.
Dum nia vojaĝo la enhavo de la tirkesto ne bone kreskis!

plie organizos vesperkunvenon kun naciaj vestaĵoj.—Ni tre insistas por ke ĉiu kongresano kiu akceptas tion, skribu tuj al ni.

Ekspozicio.—Granda Ekspozicio estos organizata. Ĉiuj grupoj Esperantistaj estas petataj sendi kiel eble plej multajn dokumentojn al S^{ro} Deligny, sekretario de la grupo de Saint-Omer (France).

Aliĝoj.—Ĉiu Esperantisto kiu sendos almenaŭ 5 frankojn ricevos (krom la karton kiu permesos ĉeesti ĉe ĉiuj kunvenoj aŭ festoj de la Kongreso kaj ricevi rabaton da 50 po 100 sur la fervojoj) detalajn programojn kaj ilustritan gvidlibron de Boulogne, kaj de la Kongreso.

Senutile estas diri ke la kartaj prezoj ne sufiĉos por egaligi la elspezojn. Ni do danke akceptos la monoferojn kiujn oni bonvolos al ni sendi.

Por ĉiuj sciigoj, sin turni al: "S^{ro} Michaux, advokato—Boulogne-sur-Mer (France)."

DONI AŬ NE DONI!

E.W.

Ĉirkaŭ la jaro 1847 multe da laboristoj ne plu dungigis en la regaj fabrikejoj ĉe Deptford. Tiame oni ne kutimigis aŭdi pri du milionoj da malsataj estaĵoj en sia lando, kaj terura estis la ideo ke 2,000 homoj mizerigis senkulpe. Estis ankaŭ terure vidi arojn da viroj lacaj kaj hontemaj, kiuj marŝis malrapide kaj silente, rigardante surtere.

Ili ne povis trovi laboron, kaj ne volis almozuligi; apenaŭ mano ŝanceliĝe etendiĝis por ricevi modeste prezentitan donacon.

La unuan fojon ke mi renkontis aron da tiuj ĉi malfeliĉuloj mi ne havis monon sur mi, sed preskaŭ senvole mi donis mian mufon kaj rapide ekdemetis miajn felajn kolumon kaj manumojn, dirante: "Mi petas, prenu tion ĉi kaj ĝin vendu."

Unu viro repuŝis mian manon, kaj dua diris: "Ke Dio benu vian korpon kaj animon, vi bonkora idiotulino! Ĉu vi ne povas vidi ke tio ne donos al ni unu duonon da plenbuŝo da pano, kaj vi estus malvarma la tutan vintron?"

Estis vere, ĉar ili estis inter 400 kaj 500 viroj.

De tiu tempo mi ĉiam portis mian monujon kiam mi promenis, ĝis fine mi ne havis plu moneron, krom ŝilingo, kiun mi gardis por aĉeti poŝtmarkojn.

En tre malgranda strateto mi renkontis subite unu el la malriĉeguloj nun ja almozulo. Li ŝajnis tiel sovaĝa, tiel malespera, ke mi preskaŭ timis lin preterpasi, sed, kiam mi diris: "Mi bedaŭras, mi ne havas monon," li nur ĝemis kaj mi lin lasis. Post kelkaj paŝoj mi memoris la ŝilingon, kaj mi

sciis ke mi trompis lin. Kompreneble mi kuris kaj, lin atinginte, diris "Nesciante, mi mensogis al vi, mi forgesis tiun ĉi ŝilingon. Prenu ĝin."

Li unue min rigardegis, tiam li ekkriis "Ho vi bona kara estaĵino, diru al mi vian nomon kaj adreson. Mi repagos ĝin al vi."

"Ne," mi diris. "Donu ŝilingon kiam vi havos monon, al iu via kunulo kiu ĝin bezonas."

"Fraŭlino, neniam mi ne faris tion, diru al mi tamen vian nomon, por ke mi ĵuru je ĝi!"

Mi petis lin neniam blasfemi, sed mi diris al li mian nomon kaj, kun manpremo, ni disigis.

Unu el miaj amikoj, pastro kiu pli frue estis advokato, alvenis al mi kaj sin turnis por akompani min. Mi kredas ke, vidante la manpremon, li pensis ke mi monon donacis, ĉar li ekkomencis longan predikon pri la malbonmoreco de nediskreta almozdono. Li min sciigis ke oni multege oferdonis pro la 2,000 senlaboruloj, ke komitato el viroj saĝaj kaj sindonemaj informigis pri ĉies karaktero, tial ke nur merituloj ricevu helpon.

Mi lin demandis ĉu li konsilis al la malmerituloj ŝteli, sin mortigi, aŭ morti pro malsato, sed li ne bonvolis respondi al rimarko tiel nerespekto-plena.

Li anstataŭe sciigis min ke mi devos aĉeti biletojn por doni al la almozuloj, tiel certigante, ke mia mono elspeziĝos en pano, kaj ne en biero kaj alkoholo.

Enfine li min preskaŭ konvinkis ke mi grave

pekis, kaj dum du tagoj mi pentis pro mia memindulgo. Mi ne aĉetis biletojn, ĉar ĝis la venonta monato mi ne havus monon.

La kvaran tagon mi vekigis feliĉa, ĉar mi pensis: "Ne estas certe ke mi helpis al friponoj kaj ankaŭ la plej malvirtulojn iafoje plibonigis bonaĵo.

Post iom da tempo oni aŭdis malbonajn raportojn pri la mirinde organizita help-komitato. Centoj da homoj devis ĉiutage stari multajn horojn sur la stratoj por atendi sian vicon por enskribi siajn nomojn kaj adresojn. Neniu el ili ricevis nutraĵon, sed, la morgaŭan tagon ili devis denove atendi (ofte dum sep horoj) sur la stratoj por ricevi pan-biletojn kiujn ili devis porti al bakistoj por havi panon por du tagoj. De tagmezo ĝis la tria aŭ kvara horo de mateno la stratoj, en kiuj loĝis tiuj

bakistoj amasiĝis de viroj kaj kelkaj virinoj kies edzoj ne plu povis marŝi. La plej fortaj baraktis al la butikoj kaj frue ricevis panon, la plej malfortaj nenion ricevis, kaj ofte tiujn ĉi svenis kaj estis forportataj hejmen de la policianoj. Policianoj ankaŭ devis aresti pli ol 200 da ebriuloj kiuj, ricevinte panon, ĝin forportis al la drinkejo por ĝin ŝanĝi kontraŭ alkoholo.

Kiam mi eltrovis ke tiuj ĉi famoj ne estis neigebaj, mi pensis: "Pli bone estis agi memstare ol konfidi en komitato el viroj tiel saĝaj kaj sindonemaj!"

Eble mi eraris, sed estas malnova proverbo: *Kion vi atendas de porko, se ne blekon*, kio signifas: *Kion vi atendas de tre maljuna virino se ne sentimentalan malsaĝecon*.

MEMOROJ PRI IRLANDO.

Originale verkita de Florence A. Meigh.

Kvankam oni ofte aŭdas malafablajn rimarkojn pri Irlando kaj la tieaj malriĉaj loĝantoj, ĝi estas sendube tre interesa lando kie pasigi la somerajn libertempojn. Aparte de la belegaj pejzaĝoj kaj interesaj antikvaj konstruaĵoj, oni allogiĝas per la kuriozaj kutimoj, spirito kaj boneco de la vilaĝanoj. Eble multe da la eraraj ideoj pri ili deveniĝis de la pentraĵoj kiujn oni kelkafoje vidas, kiuj image ilustras "Irlandan Vivon." Tiuj ĉi ofte estas tiel ridindaj, kiel ili estas malkorektaj; kaj se oni demandus de malklera Angla laboristo "Kiel vivadas la Irlandano?" Eble li dirus "Li estas viro kiu manĝas nur terpomojn kaj loĝas ĉe malgranda malpura dometo, kune kun siaj porkoj, kortbirdoj kaj azeno." Certe mi ofte estas vidinta la kortbirdojn en la kuirejo, sed nur unufoje mi estas vidinta la porkon dormanta paceme sur la pordŝtupo kun la nudpiedaj geknaboj ludantaj apude. La malaltaj dometoj kun blankigitaj muroj kaj dikaj pajlaj tegmentoj estas tre pentrindaj; sed malfeliĉe la luantoj ne ĉiam sin ĝenas pri la eksteraj riparoj ĉar mi rimarkis kelkafoje, ke kiam la kamentubo rompiĝis, oni ĝin anstataŭis per ligna barelo sen aŭ supro aŭ malsupro.

La kredemo pri la agoj de la protektanta sanktulo "Patrick" estas tre kurioza. Estas bonekonata fakto ke estas nek serpentetoj nek bufoj en Irlando; kaj kiam mi foje demandis *Kial?* Viro diris al mi ke "La benita Sanktulo Patrick ilin forpelis maren antaŭ multe de centjaroj" kaj li montris al mi pentraĵon kiu atestis almenaŭ al sia kontentigo la verecon de sia raporto. Sed estas kurioza fakto ke, kvankam mi estas preninta tie kelkajn bufojn, ili ĉiam mortas post mallonga

tempo; tiel oni devas konjekti ke la malbeno de la sanktulo ankoraŭ restas sur la bufa raso! Kompreneble ĉe la kamparaj kvartaloj oni malofte renkontas aŭtomobilojn kaj sekve la azeno (kiu estas la precipa ŝarĝbesto de la malriĉuloj) prenas tiun ĉi okazon certigi sian obstinegan naturon. Mi neniam forgesos rajdinte trans marĉego kune kun amiko sur memmova biciklo. Ni estis sur longa rekta vojo, kie azeno estis vaginta. Aŭdante la bruon de la biciklo li staris por ĉirkaŭrigardi, sed laŭta blovego de la korno funkciis magie kaj li forkuris antaŭ ni blekante timeme. Je ĉia posta blovego la ĉaso pli rapidiĝis, ĝis ni preskaŭ flugis. Estis neeble preterpasi lin ĉar li kuris de flanko ĝis flanko de la vojo; kvankam post unu mejlo la vojo bonŝance forkiĝis kaj nia amiko rapide diris adiaŭ.

La malgrandaj kamparaj kvartaloj ne ĉiuj posedas preĝejojn kaj la adorantoj devas ofte veturi kelkajn mejlojn dimanĉe. Mi estas vidinta ok aŭ naŭ azenojn (kun ŝarĝoveturiloj) alligitaj al muro apud la preĝejo, atendante dum la okupintoj sin konfesas. Sed la veturilaj sidejoj estis tre ridindaj. Oni vere diras ke "*Neceseco estas la patrino de elpenso*" kaj ĉar la ŝarĝoveturiloj ne ĉiuj posedis sidejojn oni estis uzinta ordinarajn kiurejajn seĝojn; sed historio ne rakontas kio okazus se la veturisto erare veturis en la defluilon.

Estas malmulte da almozuloj en Irlando sed ilia metodo demandi almozojn estas tre amuziga. Okazis foje ke mi sidiĝis ripozi voj-flanke, kiam almozulino alproksimiĝis. Ŝi demandis monon per hipokrita, malforta voĉo kaj diris ke se mi donus

al ŝi: "La anĝeloj rekompence faros mian liton ĉiele." Sed kiam mi rifuzis, ĉar ŝi estis sufiĉe forta por labori, ŝi formarŝis kaj rapide esprimis la deziron ke: "La diablo venos kaj enmetos aron de urtikoj en la liton." Ordinare la donaco de sespenco elvokas sufiĉajn benadojn por plenigi malgrandan libron.

Oni rakontas ŝercan rakonton pri la longeco de la Irlando mejlo kiu estas 1,440 futoj pli longe ol la Angla mejlo. Foje viro kiu vojaĝis ĉe County Antrim (kie oni nune kalkulas Angle) demandis de policano "Kiom da mejloj malproksime estas

B—?" La policano respondis "Nu! estas nur 12 mejloj se vi marŝas sur la maldekstra flanko de la vojo, sed, se vi marŝas sur la dekstra flanko estas 15½ mejloj." Li poste klarigis ke oni ne estis forpreninta la malnovajn Irlandajn mejlstangojn kiam oni enmetis la Anglajn sur la kontraŭa flanko de la vojo. Ankaŭ mi ofte estas rimarkinta ke kiam vilaĝano diras ke estas "nur unu mejlo kaj peco al X—," la peco estas multe pli longa ol la mejlo!!

Sed tio ĉi estas nur bagatelo kaj oni multe lernas per sperto.

FREMDULO EN FREMDALANDO.

De C. W. T. Reeve.

(Muziko jam verkita presigos kiam sufiĉe da mendoj ricevigis de S^{ro} Reeve).

Vojaĝinte tra la mondo, Mi alvenis al Londono ;
Aŭdis fremdan babiladon, Mi ne sciis eĉ la sencon.
Sed sufiĉe, pantomime, Mi divenis facilege.

Tie fraŭlo renkontante, Fianĉinon kaj vidante
Ke la bopatrin' estonta, Estas eble ne venonta,
Li ĝojiĝas, ŝin salutas. Ĝoj'-esprimojn li elŝutas :

*Aj se Gud De ! Haŭ du ju du ? Baj Ŝov ju du
luk fajn !*

Pre tek e sit, maj ledi fer, Jur lajk e roz divajn.

Naŭ tek e kek bisajd jur plet. Ajl por aŭt jur ti.

*Ju ĉarm mi, dir, Ho du ste hir. Haŭ kud ju se
Gud Baj ?*

Alveninte al Hindujo : Ŝajnis al mi Varmegujo !
Sed agrabla estas ŝanĝo, En la land' kaj dum
vojaĝo.

Ve, mi estis malkontenta, Ke la besto homman-
ĝanta

Ne troviĝas sur la strato : Nur en kaĝo je la ĉirko.
Iris mi Kortegon Rajan, Kaj la festsaluton lernis,
Kiun aminduma Hindo, Diras al kort' danculino :

Ram ram o meri pijari, Tu bare naĉti haj ;

Aŭr tere hi ĥub gane se, Muĝe kuŝ ata haj.

Asman se aĵi ho ? Bolo ! Aŭr devi pajdi ho

Ja dunja ki ho ? Ganne do, To mera aram ho.

Traduko : Saluto ho mia karulino, Vi bone dan-
cadas

Via bonega al mi kantado, Plezuron tre
donas

Ĉu vi estas de cielo ? diru ! Diino nas-
kiĝis

Aŭ al mond' apertenas ? Sciigu ! Tiam
mi gojiĝos.

(Ĥoro de S^{ro} PARSONS).

Post alveno en Francujo, Mi rapidis al Parizo,
Granda bruo tie regis, Kaj pro tio mi tre miris
Parizanoj gajaj estas, Sinjorinoj min tre ĉarmas.

Veturiloj grandanombre, Forkuradas tre rapide,
Tuj mi vokas kondukiston, Mi veturas la bul-
vardon

Kondukisto al mi krias, Ĉar kvin frankojn nur mi
donas :

*Alor vun done pad purbuar. Ah, vre ! vu net pa
riŝ ;*

*L' koŝen travaj pa pur la gluar, Il nem pa lez hom
ŝiŝ.*

La proŝen fua, si vu vule, j've vu prete ma burs

E kom sa alor vu pure Akitel prid la kurs !

(S^{ro} LEGOFFRE, du Havre).

Pri belega Italujo Poste mia kor' sopiris,
Fama land' de muzikistoj, De poetoj, de pentristoj
Kaj Napoli min altiris, Kies anoj tre feliĉaj
Estas se makaronion Ili povas ĉiam manĝi.
Tie brunan boatiston Mi renkontis, kaj subite
Li ekkantis la kanteton, Karan al Napola koro

Amata Celestina, vjen ! al mare a peskar ;

La luna alta e in ĉjel ; perke in tera star ?

La barka mia vita e ; la rete e amor,

Affida ti a me, e vjen, e da il tuo kor.

(CLARENCE BICKNELL, Bordighera).

Tiam havis mi plezuron Formigradi Hispanujon,
Kie polvo, bruo, suno, Hejto, ŝvito ŝajnas puno ;
Kaj malbonaj registaroj Estas oftaj kiel gitaroj.
Sed mi tie gaj' vivadis, Trinkis, dancis kaj kantadis
Kun ĝojegaj gejunuloj. Kaj ni ŝajnis frenezuloj
Kiam bovojn salutante, Ni foriris ekkantante :

Vivan toros i toreros, Sol i alegria !

Ole por las morenitas D' esta kompanĵa !

Abanikos i mantiljas, Flores en la peĉo,—

Mi pobre korason está Roto i desĉeo !

(NORMAN MACLEAN, Aguilas).

LA ORA HORO (ELFED).

Tradukita el la Kimra Esperanten de Pastro T. Eli Evans.

Ar ganol dyddiau trymaidd Daw ambell awr, mor euraidd!	Meze de malĝoja tago Jen venas la ora horo!
Nid hafddydd goreu'r ddaear All fagu awr mor hawddgar.	La plej bela somer-tago Ne povas doni tian horon!
Daw'n wyn o dragwyddolfyd, Gan hedfan drwy ein hadfyd.	Ĝi venas blank' el l'eterno Kaj flugas tra mizero nia
Bu'r gwliith sydd ar ei haden, Un waith ar winwydd Eden.	La roso sur ĝia flugilo Ja venis el Paradizo
Dros Fryn y Cariad hedodd, Ar fraich y Groes disgyhodd	Super la montet' da Amo Kaj ripozis sur la Kruco.
Cyffyrddodd gwaed a'i gwenfron A daeth yn nes at ddynton.	Ĝian bruston sango tuŝis, Ĉe la homaro ĝi venis.
Ar ganol dyddiau trymaidd Mae'n d'od—yr awr nefolaidd.	Meze de malĝoja tago Venas—la ĉiela horo.
Dio ofte punas sekretajn pekojn per publika honto. Ĉio en Dio estas mirinda, kaj Dio estas mirinda en ĉio.	Meriti honoron sen ricevi ĝin estas pli bone ol ricevi honoron sen meriti ĝin.
La Sanktulo preferas havi Dion sen ĉielo, ol Ĉielon sen Dio.	La vero ne estas en tiu, kiu ne estas en la vero. Li, kiu ne prenos ekzemplon de aliaj, estos farata ekzemplon por aliaj.
Kelkaj trompas siajn korojn, kaj, ĉe aliaj, la koroj trompas ilin mem.	Peko estas en ĉiu sankta homo, sed ĉiu sankta homo ne estas en peko.

KRESPO¹ PUNTA.

(Recepto eltirita el "Annales Politiques et Litteraires").

Tradukita A. Vuillaume (Stenay).

Materialo.

- Tri ovoj.
 Sama pezo da sukero.
 „ „ da tritika faruno.
 „ „ da freŝa butero.
 Da lakto sufiĉa kvanto.

Metodo.

Miksu la sukeron kune kun la faruno, rompu la ovojn, agitu la tuton aldonante la varmetigitan buteron. Varmetigu lakton, kaj ĝin verŝu iom post iom, evitante sekajn amasetojn. Parfumu per vanilo aŭ rumo. Hejtu paton, ŝmiru ĝin zorge kaj tenu ĝin iom klina, prenu unu kuleron

da pasto, lasu ĝin flui en la paton donante al la kulero alternan movon, por ke la pasto sterniĝu unuforme kaj maldike. Tuj kiam la krespo estas orkolorigita, elprenu ĝin per tranĉilo, volvu ĝin ĉirkaŭ la tranĉila ŝtala plato kaj metu sur pladon.

Tiuj krespoj, nomataj ankaŭ volvitaj krespoj, estas tre bonaj kiam ili estas varmaj, sed ne malpli bonaj kiam ili estas malvarmaj. Oni povas ilin konservi almenaŭ dum ok tagoj, se oni zorgas enmeti ilin en ladan keston.

¹ Krespo (*France, crêpe; Angle, Pancake*) speco de kukaĵo, kiun oni manĝas ordinaro dum la Grasa Mardo, t.e., la tago kiu finigas la karnavalon.

SAGA HUNDO!

Viro, kiu zorgis grandan hundon por amiko kiu vojaĝis eksterlande, malplaĉiĝis ĉar la besto ĉiam sidis en la plej bona seĝego.

Unu tagon ideo frapis lin. Li eniris la ĉambron kaj trovis la hundon en lia kutima loko, tial li marŝis fenestron kaj kriis "Katoj! Katoj!"

La hundo supersaltis kaj kuris al la fenestro, dum la viro sidis seĝegon.

Post kelkaj tagoj la hundo eniris la ĉambron kaj trovis ke lia mastro sidis seĝegon.

Irinte al la fenestro li bojis laŭte.

La viro leviĝis por vidi tion kio okazas kaj la hundo saltis en la seĝegon.

F. E. BEARNE

(8225).

LA SINAPSEMERO.

El "La Lumo de Azio" de Sir Edwin Arnold.

Versigita de A. Motteau.

. . . Kaj kiam ili trafis riverbordon,
Klinante sin, per manlevad' salutis
Virino juna, dolĉokula; pløre
Ŝi diris al la Majstro :—Ĉefsinjoro,
En figarbejo loĝas mi, kaj nutris
Fileton mian; lude, tra florejo
Kuranta li eltrovis serpenteton;
Ĉi-tiu ĉirkaŭ lia manradiko
Sin volvis, dum la knabo ride tuŝis
La buŝon kaj forklangon de l' rampaĵo.
Sed baldaŭ li paliĝis kaj subite
Ne movis. Mi la kaŭzon nek komprenis,
Nek kial liaj lipoj lasis mamon.

—"Li veneniĝis!" al mi diris iu;
Alia eĉ aldonis: "Tuj li mortos."

La karan idon mi ne volas perdi;
Mi petis do el ili kuracilon
Por lumredoni al okuloj liaj;
Ĉar estas tre malgranda la kismarko,
Kaj serpenteto povus nek malami,
Nek suferigi mian etan filon!

Sed, iu diris: "Estas jen sanktulo;
Sur la monteton nun li ĵus alvenis.
Demandu al la flavrobvesta viro
Ĉu kuracil' ekzistas por malsano
De via filo." Tial mi tremanta
Tuj venis al vi, diefrunta Majstro,
Kaj pløre maltegmenta la vizaĝon
De l' kara infaneto, mi vin petis
Sciigi al mi ĉu ekzistas herboj
Por resanigi lin. Vi, Ĉefsinjoro,
Ne min forpuŝis; dolĉe vi rigardis
Kaj ame palpis la idetajn vangojn;
Sed lin vi revualis kaj tuj diris:
"Jes, fratineto, estas io taŭga
Por resanigi vin kaj vian idon,
Se baldaŭ ĝin vi povos al mi doni.
Mi petas, trovu da sinapo nigra
Nur eron, sed ne ĝin akceptu
El domo kie patro aŭ patrino,
Infano aŭ servisto iam mortis.
Bonege estos se tielan grenon
Vi povos trovi."

Tiel vi parolis,
Ho, Ĉefsinjoro!

Diris nun la Majstro
Kompate: "Jes, precize miajn vortojn

Vi ĵus ripetis, ho, Kisagotami!
Sed, ĉu vi trovis la sinapsemeron?"

Mi iris, Majstro, kun l'infan' malvarma.
Al brusto lin premante, mi petegis
En ĉiun homloĝejon, tra la ĵunglo,
Kaj tra la urbo:—"Al mi ĉu bonvole
Vi donos eron da sinapo nigra?"
Kaj kiu tion havis al mi donis,
(Ĉar helpas malriĉulojn malriĉuloj).
Sed kiam mi demandis ĉu en domo
De tiaj geamikoj iu mortis,
Aŭ patro aŭ patrin', infan', servisto?
Tuj ili diris:—"Ho, fratino kara!
Demando via tute stranga ŝajnas:
Mortintoj tre superas la vivantoj!"

Dolore do mi tuj redonis eron,
Por aliloken iri. Sed mi aŭdis:
"Jen estas grajno, sed ni perdis sklavon;
Jen estas ero, sed la mastro mortis;
Jen estas semo, sed semisto mortis
Dum l' intertemp' de pluvoj al rikolto!"

Nenian domon trovis mi grenhavan
En kiu, Majstro, jam neniu mortis.

La senridetan idon malvarmegon
Sub river-vinberlaŭbo mi kuŝigis,
Por veni ree al vi piedkisi,
Kaj peti por *sinapa sem' sen morto*:
Sed mi tre timas ke l' infano mia
Hieraŭ mortis, kiel iu diris.

Fratino mia, diris nun la Majstro,
Vi trovis, dum vi serĉis neeblojn,
Balzamon laŭan, kaj gravegan scion.
Mortinta jam sur via brust' hieraŭ
Ripozis via ido. Karulino,
Vi scias nun ke la homar' tutmonda
Kortuŝe vian perdon vere ploras:
Dolor' de ĉiuj malgrandigu via!
Ho ve! volonte mi la sangon mian
Elverŝus por haltigi viajn larmojn,
Se povus tio de l' malbeno homa
La kaŭzon trovi. Kial amo sankta
Fariĝas agonio? Kial milionojn
Da homoj, tra la floroj, oni trenas
Al oferado sanga, kiel brutojn?

La knabon enterigu—dum mi serĉas.

LA FRATOJ DE BIRCHINGTON'.
(Legendo de la Insulo de Thanet, Angloloando).
Originale verkita de Sydney H. Emptage.

De la enŝipigejo de nia urbo, Margate, rigardante al la Okcidento, oni povas vidi, malproksime de proksimume naŭ mejloj, du altajn turojn de tute similaj vidiĝoj, kiuj elstaras kontraŭ la horizonto sur la ekstrema rando de la krutaĵo. Tiuj turoj—kiujn oni nomas “Reculvers’”—estas la restaĵo de antikva monaĥa preĝejo, konstruita antaŭ multe da centjaroj, kaj jam utiligita dum la regado de nia Henriko IIa. (jarojn 1135—1154).

Nu, oni diras, ke la turoj ne estis parto de la originala preĝejo. Oni rakontos al vi du diversajn legendojn, laŭ la gusto de la rakontanto—unue, ke ili estis aldonitaj de abatino, kiel dankpago ĉar ŝi saviĝis el terurega ŝippeero—due, ke konstruis ilin la “Fratoj de Birchington’,” ankaŭ kiel dankpago. Jen sube la dua legendo, laŭ niaj lokaj saĝuloj.

Kiam regadis nia Henriko IIa., en Reculvers vilaĝo staris sentura monaĥejo, en kiu loĝadis kiel ĉefabato certa Rikardo de Birchington’, saĝa, bona, religia homo, kiu preĝis, fastis kaj pentofaris senĉese; li estis mondfama pro sia sankteco. Vere feliĉa homo—laŭ sia idealo—oni pensus, kvankam li ne dormadis sur lito de rozoj; sed neniu povas ĝui perfektan feliĉecon, kaj li havis sian dornan kronon. Ĝi estis efektive lia frato Roberto, ankaŭ “de Birchington’.” Tiu ĉi kavaliro tute similis al Rikardo—ekstere, tio estas, kaj nur ekstere, ĉar *li* ne estis sanktulo—kaj el tiu simileco kreskis ĉiuj specoj da malplaĉaĵoj. Roberto mokis sian fraton; drinkis, blasfemis, eĉ mortigis kaj ĉiam serĉadis okazon por ĉagreni lin. Malbonaj viroj, kiuj malamamis la ĉefabaton, aŭdinte pri certaj pekoj de Roberto, ofte diris kun palpebrumo—“Ho jes! ni bone scias, sed . . . ĉu li ne estis Rikardo?” Tiaj kalumnioj treege vundis la bonulon, sed li pacience suferis kaj nenion diris.

Nu, la Princo de la Mallumo ekzamenis sian nigran libregon, en kiu li konservas registron de la pekemaj homoj, kaj ekvidante sub la flamskribita nomo de “R— de Birchington’” grandegan nombron da pekoj, li alvokis diableton kaj ordonis al li:—

“Supreniru teren kaj alportu tien ĉi la viron, kies nomo aperas sur tiu ĉi surskribeto. Mi trovas, ke lia ŝuldo tro pligrandiĝas, kaj li devos elpagi ĝin tiun tagon mem. Foriru!”

La morgaŭan tagon, la monaĥoj serĉadis ilian ĉefon, kiu estis malaperinta.

Kie li estis? Nek en kelo, nek en preĝejo; li tute neniĝis. Maltrankvile ili atendis lian revenon ĝis la tagmezo, kiam palvizaĝa vilaĝano rapide

enkuris por sciigi ke li ĵus trovis la ĉefabaton en la kamparo mortinta.

Sekvis kriado, plorego, malĝojo; preĝas la monaĥaro, terurplena: sonadas la mortsonoriloj, kaj la vilaĝo, kies anoj tre amis la mortinton, alprenis funebbran vidiĝon, silente bedaŭrante ĝian perdon.

Subite, en la mortĉambro, aperis la Sanktulo Thomas à Beckett. Kvazaŭ per magio la bruego ĉesis, la sonorilado silentiĝis.

La Sanktulo benis la kunvenon, ĉirkaŭrigardis kaj diris:

“Kion vi havas, miaj filoj? Pro kio vi ploregas?”

Ili unuvoĉe respondis “La ĉefabato.”

Sankt’ Thomas’ alproksimiĝis la mortulon, ekridetis, poste sulkigis, kaj fine rimarkis:

“Ha! mi tiel pensis. La Diablo havas lin.”

Je tiuj vortoj, teruro revenis al la aŭdintoj, kiuj tuj rekomencis murmuri preĝojn, sed la Sanktulo trankviligis ilin, elstreĉante la brakon kaj dirante:—

“Ne timu, miaj filoj. Satano estas vere multe-pova, sed li ne povas venki min, kiu estas ankoraŭ pli multepova. Mi devigos lin revivigi mian fraton, Rikardon.”

Li forte frapigis kontraŭ la ŝtonoj sian episkopan bastonon. La tero ekskuis kaj malfermis. Sur kolono da fajro elsaltis Satano, grincante la dentojn kaj tremante pro kolero; sub brako li portis la nigran libregon. La monaĥoj ankaŭ ekstremis—ne pro kolero—ĉar la Diablo ŝajnis minaci ilin; sed Sankt’ Thomas’ eĉ ne paliĝis.

“Bone, perfidulo!” li kriegis, “ĉu vi jam alvenas? Kion vi faras, serpento? Vi kredis ke vi povos ŝteli la puran animon de estonta Sanktulo, ne vere? Nu, vi multe eraris. Reportu ĝin sen ŝanceliĝo, kaj remetitu ĝin en la korpon de tiu mortulo. Ne rifuzu! ĉar mi avertas vin . . . nu, la Infero sendube havas ĝiajn turmentojn, sed je tia okazo mi elpensos por vi iaĵn ĝis nun nesongeblajn.”

Satano altigis la ŝultrojn, kaj malbenis sian malbonsancon, sed li tamen respondis kun respekto.

“Pardonu min, Sankta Moŝto, mi petegas, ĉar tio ne estis mia kulpo. Vi baldaŭne vidos ke mi havis rajton. Rigardu en mian libregon jen aperas la nomo—“R— de Birchington’, kavaliro, loĝanto en Reculvers.” Nu, *li* estis Rikardo—aŭ R— de Birchington’, *li* loĝadis ĉe Reculvers; ke li estis pastro anstataŭ kavaliro ne estas mia eraro, sed de mia sekretario, kiu malbone enskribis lian profesion.

Pura animo?" kaj li ridegis. "Ekzameni, mi petas, la kolekton da pekoj."

Sankt' Thomas' sulkgis kiel fulmotondro. Per sia bastono, li batadis la Diablon, samtempe kriante:—

"Tio ĉi eble farigos vin pli zorgema. Vi eraris, idioto. Ĉu vi ne sciis ke Rikardo havis fraton, Robertson? Ŝtelu lin, se vi volos; li estas malbonulo kiel vi—sed, vi tuj reportos la animon de tiu sankta homo. Nun, rapidu! . . . rapidu!!"

Pro manko da spirado, li ĉesis, kaj Apoljono, kiu vane penis eviti la fortajn batojn, murmuris kvazaŭ li ploris pro kolero kaj honto:—

"Bone, Via Sankteco . . . sed mi jam nulgis la ŝuldon kaj . . ."

"Rapidu!" interrompis S. Thomas'. "Aŭ mi batos vin denove."

Apenaŭ li finigis la paroladon, kiam la mortulo ternis, oscedis kaj malfermis la okulojn. La monaĥoj ĝoje alproksimiĝis al li, gratulis pro lia mirinda reveno al la tera vivado, kaj poste fervore dankegis Sankt' Thomas'on. Dum ili ĉiuj interparoladis tiamaniere, eniris la ĉambron Roberto, kiu alvenis por demandi pri sia frato. Li ekdiris:—

"Ho! graseguloj! Ĉu vi ion aŭdis pri . . ." kaj tuj neniĝis. La Infera Reĝo, sidiganta en angulo, elpuŝis raŭkan, mokeman ridon, tordante sin de ĝojo, car li tre ŝatis la konsternemajn vizaĝojn, kiuj ĉiuparte ĉirkaŭturnis, kvazaŭ por eltrovi la kaŭzon de tia dua malapero.

Sed lia plezuro daŭris nur mallongan tempon. Sankt' Thomas' hokis lin per la kolo, kaj piedfrapis lin per fortaj batoj.

"Kiel? Ankoraŭ?" li demandis. "Ĉu vi jam

forgesis tion, kion mi promesis al vi? Kien vi alsendis Robertson? Al la Infero, sendube. Nu, revenigu lin, kaj baldaŭe, aŭ . . ."

"Ne, Sankta Moŝto," plendis la Mallumreĝo. "Rigardu en mian libregon pro kiom da pekoj li ŝuldas min . . ."

"Li ŝuldas al vi tute nenion ajn," respondis S. Thomas'. "Ĉar vi mem certigis ke la ŝuldo estas jam nuligita. Ne penu trompi min, perfidulo! Memorigu mian averton, kaj montru al mi Robertson."

Post tiu parolado, okazis tondra bruego, kun flama ekbrilo, kaj oni ne vidis plu la Diablon. Apenaŭ li foriris, kiam la tero denove malfermis, kaj la korpo de malfeliĉa Roberto, eljetinta el la truo ĝis la plafono, falis pezeme sur la ŝtonplatojn.

De tiu tago, la karaktero de Roberto ŝanĝis. Li forlasis sian pekeman vivadon, konfesis sin kaj longe pentofaris, kiam post senpekigo li eniris la monaĥejon, en kiu, la legendo juras, neniam antaŭe nek poste, loĝadis monaĥo tiel pia kaj tiel bonfarema. Siajn posedaĵojn li ĉiujn vendis, disdonante la plimulton da mono al la malriĉuloj de tiu kvartalo. La restaĵojn li aldonis al simila sumo provizita de Rikardo, kaj iom pli malfrue la monaĥa preĝejo posedis du altajn kvadratajn turojn, kiujn la vilaĝanoj nomis "La Dunaskitojn."

Je tiuj ĉi tagoj nur restas fragmentoj de la muroj de la preĝejo mem, sed dum kaj tra la pasintaj centjaroj fortike elstaradis la frataj turoj, kaj—al ĉiuj kiuj kredas, aŭ konas la legendon—sendube memorigas tiun mortigitan Sanktulon "Thomas à Beckett," kiu savis el la teruroj de la Infero, la animojn de la "Fratoj de Birchington'."

LA PATRUJO DE LA ROZESENCO.

Ilarion Raytcheff (Burgas).

En la naturo ekzistas unu fortaodoro al la homo kontentiga, ĝojiga. Mi priparolas la roz-esencon, kies patrujo estas la Bulgaraj roz-valoj.

La parfumistoj scias ke du-trionoj da la rozesencon en la tuta mondo eliras el Bulgarujo, ĝi estas pura, natura kaj forta.

Dum la jaro 1903 Bulgarujo sendis kilogramojn da rozesencon kiel sekvas: Al Anglujo 1,054, Aŭstrujo 64, Belgujo 4, Germanujo 1,027, Italujo 36, Rusujo 272, Unuigitaj Ŝtatoj 1,467, Turkujo 393, Francujo 1,870, kaj alien 22.

Do 6,210 kilogramoj entute estis forsenditaj.

Tiu ĉi cirkonstanco min devigas rekomendi tiun ĉi komercaĵon de nia patrujo.

Eksterlandaj fabrikistoj aĉetas ĝin por fari diversajn parfumojn.

Rozesencon oni enmetas en ujojn da diversaj mezuroj, kaj vendas ĝin proksimume je unu franko po gramo. Se oni volas aĉeti iom da la esenco, oni skribu tien ĉi pri la dezirata kvanto, sendante poŝtan mandaton aŭ poŝt markojn laŭ la dirita kosto. Oni plezure plenumos mendojn de dek gramoj ĝis cent kilogramoj.

Arizo de la Redaktoro.—Mi ricevis de S^{ro} Raytcheff, kiu estas la Limpajej-estro ĉe Burgas, specimenon de tiu ĉi roz-esenco, kaj tute sensancele mi konsilas ke parfumamantoj mendu kelkajn gramojn da la bonodora komercaĵo kaj tiel ne nur profitu pro Esperanto, ricevante la veran parfumon, sed ankaŭ tiel montru al niaj Bulgaraj amikoj ke Esperanto plifaciligas komercajn interrilatojn.

H.B.M.

MIA LIBERTEMPO.

La Redaktoro.

En kupeon, se plaços !

Kaj, post la multenombraj trompet-blovoj, fajfoj kaj ekkrioj kiuj akompanas la forveturon de Franca vagonaro, mi ektraveturis tiun parton da Esperantujo kiu kuŝas inter Parizo kaj Marseille.

Jam frumatene mi renkontis niajn bonajn amikojn S^{roj}n Ducros (patro kaj filo) kaj Legoffre en Havro, kaj poste, en tiu malgranda oficejo kiu baldaŭ plilarĝiĝos, mi havis la plezuron paroladi por la unua fojo kun Hungaroj. Efektive la Akcia Societo, kies estroj estas D^{ro} Fruictier kaj S^{ro} Lengyel Pal estas ja internacia oficejo. S^{ro} Lengyel kaj lia helpanto nur parolas Esperante kaj Hungare, S^{ro} Mann estas Anglo, kaj D^{ro} Fruictier kompreneble estas Franco. Oni do aŭdas nur Esperanton, dum oni aranĝas la tip-literojn por niaj progresemaj samtempaĵoj, la *Lingvo Internacia* kaj la *Internacia Scienca Revuo*.

Nu, revenante al la skuiga vagonaro, ni estas kvazaŭ en Anglujo, ĉar ĉiuj kupeanoj estas Angloj.

Pri la mirinda vojaĝo sur la Mediteranea maro ne estas mia nuna intenco verki. Estas tute neeble vorte pritrakti tiun temon. Mi nur skribu ke, post trankvilega vojaĝo, simila al la naĝado de cigno sur pegula lageto, ni trovas nin ĉe Palma, ĉefurbo de la Hispana insulo Majorca. Mi kredas, ke tie ne ankoraŭ troviĝas Esperantistoj. Pro tio mi devis akompani la aliajn ŝipanojn kaj atendi ĝis la morgaŭ antaŭ ekĝui la specialan privilegion de la Esperantisto.

Sed vere, kiam miaj estimataj amikoj Sinjorino kaj Kapitano Cape-Montrosier kaj ankaŭ S^{ro} Bresson renkontis min en Alĝero, kaj kondukis min ĉiam kaj ĉie, la kunvojaĝantoj ja volus ĝui la saman afablan kondukadon !

Efektive, se mi ne estus havinta tiajn gegvidantojn, mi estus timinta eniri la misteran antikvan urbon, kie troviĝas la ĉarmego de la loko. Sed, post interesege promenado kun Sinjorino Cape, kaj post neforgesinda matenmanĝo ĉe Araba restoracio, mi sentis min tute sentima en la novaj ĉirkaŭaĵoj.

Tiu transiro de Eŭropo en Afrikon ja postulas tutan volumon da priskribo.

Mi povus doni la menuon de tiu impresiga festo, mi eĉ povus desegni la grandan lignan kuleron, kiu estis nia sola ilo por manĝo, sed esprimi la senton esti en tia miksaĵo da nigruloj kaj diversaj vestoj, mi tute ne povas.

En voiture, s'il vous plaît !

And, after the innumerable trumpet squeaks, whistles and cries which accompany the departure of a French railway train, I commenced to traverse that section of Esperantoland which lies between Paris and Marseilles.

Already, early, I had met our good friends Messrs. Ducros (father and son) and Legoffre in Havre, and later on, in that little office about to be enlarged, had had the pleasure of speaking for the first time with Magyars. In fact, the Limited Company, of which Dr. Fruictier and Mr. Paul Lengyel are the mainstays, is indeed an international office. Mr. Lengyel and his assistant speak only Esperanto and Magyar, Mr. Mann is an Englishman, and Dr. Fruictier is, of course, a Frenchman. One therefore only hears the Esperanto tongue, while the type is set for our progressive contemporaries, the *Lingvo Internacia* and *Internacia Scienca Revuo*.

Well, returning to the joggley railway train, we are as it were once again in England, for all the travellers are English.

Of the wonderful voyage in the Mediterranean it is not my present intention to write. It is quite impossible to treat of such a subject verbally. Let me but say that, after a most tranquil journey, resembling the passage of a swan over a mirror-like lake, we find ourselves at Palma, the capital of the Spanish island of Majorca. I believe no Esperantists are yet to be found there. On this account I had to accompany my fellow travellers and wait till the morrow before commencing to enjoy the special privilege of the Esperantist.

But, indeed, when my esteemed friends Mme. and Captain Cape-Montrosier and M. Bresson met me in Algiers and conducted me everywhere and always, my fellow travellers would indeed have liked to enjoy the same kind guidance !

In fact, had I not had such cicerones I should have feared to enter that mysterious native town, in which the charm of the locality is to be found. But, after a most interesting walk with Mme. Cape, and after an unforgettable lunch in an Arab restaurant, I felt quite fearless in my new surroundings.

This transit from Europe into Africa demands a volume for description.

I could give the menu of this impressive meal, I could even depict the large wooden spoon, which was our only aid, but as for expressing the feeling of being in such a medley of black folk and varied garments, I am quite incapable.

Kaj kia kontrasto ! Matene manĝante ĉe Araba domo, kaj vespere dinante kun la Esperantistoj ĉe bela salono aŭskultante aron da kleraj muzikistoj.

En tiu tago, pli ol iam antaŭe, mi komprenis kiom mi gajnis, lerninte Esperanton. Miaj kunvojaĝintoj nepre ne povas havi tiajn plezurajn memorojn de la bela "Diamanto de la maro," kiel oni poete nomas la blankan kaj verdan Alĝeron.

Estis malĝoja momento kiam mi devis forlasi mian unuan Afrikan urbon !

La sekvantan tagon ni naĝis laŭlonge la interesan marbordon, kaj posttagmeze granda plimulto da la ŝipanoj tre interese aŭskultis pro-Esperantan paroladon en la salono. Vespete oni vidis multajn Unufoliegojn sur la ferdeko.

Estis signifa fakto ke almenaŭ du jam aĉetis lernolibrojn, kaj la plej granda nombro jam konis iom pri la lingvo.

Mia Alĝera sperto tute kuraĝigis min kiam mi alvenis en tiun ĉarmegan urbon, Tunis. Kvankam mi ne renkontis la tie loĝantajn Esperantistojn, mi neniel ŝanceliĝis eniri la antikvan urbon, restoraciojn kaj mond-famajn bazarojn tute tiel, kiel mi estis de longaj jaroj Tunisano.

Sed, por miaj nunaj legantoj, ne estos konvene, ke mi detale priskribu tiun urbon, sed estos pli bone ke mi tuj rapidu al bela Maltujo, la fruktodona insulo kies estinta historio estas tiel sanga kaj interesplena.

Ĉe antaŭ la ŝipo haltis en la haveno mi rekonis niajn energiajn kunbatalantojn, D^{ron} Busuttil & S^{rojn} Agius kaj Dominic Chiantar.

Tiuj ĉi tri sindonemaj amikoj afable veturigis min tra la belaj ĉirkaŭaĵoj, kaj kondukis min en la luksegan ĉambregon de la antikvaj Kavaliroj de S. Johano, kaj en diversajn preĝejojn. Ili volu denove akceptu miajn dankojn !

Kaj ĉiam kaj ĉie la sama lingvo, sen malfacileco komprenebla !

Sed ne al Maltujo mi finigis mian Esperantan vagadon, ĉar, post varmega vizito al la interesa Syracuse, mi trovis ĉe Palermo la afablan Doktoron Nalli, Sekretario de la Sicilia Societo. Li sondoneme dediĉis al mi tutan tagon, kaj pruvis al mi ke tiu kiu ne vizitis Palermon mankis tute ĉarman urbegon.

Tie ankaŭ mi havis bonegan matenmanĝon laŭ Palerma maniero, dum miaj kunvojaĝantoj perdis pli ol du horojn ĉe granda hotelo Franca.

KIAM EN ROMO, FARU KIEL FARAS ROMO !

Ja saĝa proverbo, kaj tiu kiu ne sekvas ĝian konsilon neniel povos plene ĝui alilandan vojaĝon. Sed por ĝin plene efektiviĝi estas kompreneble necese paroli aŭ la nacian aŭ la internacian

And what a contrast ! In the morning eating in an Arab house, and in the evening dining with Esperantists in a fine hall, listening to a band of able musicians !

That day, more than ever before, did I understand how much I had gained through having learned Esperanto. My fellow voyagers can certainly not have the same pleasing memories of the "Diamond of the sea," as the white and verdante Algiers is poetically called.

It was a sad moment when I had to depart from my first African city !

Next day we glided along the interesting coastline, and in the afternoon the majority of the passengers listened with interest to a pro-Esperanto talk in the saloon. In the evening many Broad-sheets were to be seen on the deck.

It is a significant fact that at least two had already got textbooks, and most knew something of the language.

My Algerian experience quite braced me up when I arrived in that most charming city, Tunis. Although I did not meet the Esperantists residing there, I did not hesitate to enter the Old Town, restaurants, and world-famed bazaars just as if I had resided in Tunis for long years.

But, for my present readers, it is not well that I should describe this city, but better that I should hasten to beautiful Malta, the fruitful island whose past history has been so bloody and full of interest.

Even ere the ship had come to a standstill in the harbour I recognised our energetic comrades, Dr. Busuttil and Messrs. Agius and Dominic Chiantar.

These three devoted friends kindly drove me over the beautiful surroundings, and took me into the luxurious hall of the Knights of St. John of olden time, and into various churches. Will they kindly accept my renewed thanks !

And ever the same language, intelligible without difficulty !

But it was not in Malta that I terminated my Esperantic wanderings, for, after a broiling visit to the interesting Syracuse, I found in Palermo the genial Dr. Nalli, Secretary of the Sicilian Society. He kindly devoted a whole day to me, and proved that he who has not visited Palermo has missed a city of many charms.

There also I enjoyed an excellent lunch *à la Palerma*, while my fellow tourists lost more than two hours waiting in vain at a French hotel.

WHEN IN ROME, DO AS ROME DOES !

Truly a wise proverb, and he who follows it not can in no way fully enjoy a foreign tour. But to carry it out completely it is of course necessary to speak either the national or the international

lingvon, kaj mi persone trovis tiun ĉi la pli facilan kaj plezurigan el la du!

Tiun vesperon la menuo de la dinero sur la ŝipo presiĝis Esperante.

Kaj nun, rilate la Esperantistoj, mia vojaĝo finiĝis. De komenco ĝis fino unu longa senmakula plezurplena transiro de unu paradizo ĝis alia.

Ajaccio kaj Villefranche ne estas ĝis nun notindaj Esperantaj luliloj.

Efektive, miaj legantoj ne devas malkontentiĝi kiam ili eklernas ke mi ne plu vizitis Esperantistojn. Krom apud Ajaccio, kie mi hazarde renkontis nian eminentan botaniston kaj kunverkanton, Sro Clarence Bicknell, kiu, portante la verdan stelon en la butontruo, serĉis kreskaĵojn en kampeto, mi ne vidis konatan samideanon ĝis mia reveno en Londonon.

Tiel mi trafis mian deziron, kaj ĝuis la tutan ŝanĝon kiun postulis la sano. Kaj, vere, kiam mi forlasis la belajn artoplenajn urbojn de Italujo, kaj ĝiajn ŝonĝindajn lagojn, kaj diris "Ĝis la revido" al la turist-plena Svisujo, mi ektimis ke mi ja estis forgesinta Esperanton!

Tia devas esti tuta ŝanĝo, ne vere?

Sed mi nun ĝoje trovas ke la fingroj kuras sur la klavoj de la skribmaŝino preskaŭ tiel facile kiel antaŭe, kaj ke la monta neĝo ne sukcesis malfluidigi la fluon de Esperantaj pensoj.

Je konkludo, mi konsilas ĉiujn kiuj povas fari tian vojaĝon: ne ŝanceliĝu, sed iru morgaŭ, kaj ankaŭ, se eble, postmorgaŭ. Kaj oni estas permesita bedaŭri ke oni ne ankaŭ iris hieraŭ—sed tiu lasta estas eble iom nesaĝa!

language, and I personally found the latter the more easy and pleasurable of the two!

That evening the menu on board was printed in Esperanto.

And now, as far as concerns the Esperantists, my journey had come to its termination. From beginning to end one long unmarred pleasant transition from one paradise to another.

Ajaccio and Villefranche are not, up to the present, notable Esperanto cradles.

In fact, my readers must not be disappointed when they learn that I no longer visited Esperantists. Except near Ajaccio, where I casually met our eminent botanist and contributor, Mr. Clarence Bicknell, who, wearing the green star in his buttonhole, was searching in a little field for plants, I did not see a known Esperantist until my return to London.

Thus I carried out my wish, and enjoyed the thorough change which health demanded. And, in truth, when I left the fine art-full cities of Italy, and her lakes to be dreamed of, and had said *Au Revoir* to the tourist-haunted Switzerland, I had begun to fear that I had forgotten Esperanto!

Such should a thorough change be, is it not so?

But I now gladly find that the fingers run over the typewriter keys almost as freely as of old, and that the mountain snow has not succeeded in freezing the flow of Esperantic ideas.

In conclusion, I advise all who can take such a journey: hesitate not, but go to-morrow, and, if possible, on the day after to-morrow also. And one may be allowed to regret that one did not go yesterday as well—but this last is somewhat unwise, maybe!

“LA LEONOJ DE LA ARBARO DE GIR. (HINDUJO, N.W.)”

Eltiraĵo de l' "Madras Mail" de l' 15.3.'05, de H.K.G.

La melfeliĉo, kiu ĵus okazis ĉe la Katiawar Arbaro, kiam Majoro Carnegie mortiĝis de leono, malĝojamane atentigas al la stato de leonoj Hindaj.

Estas ĝenerale konjektita ke nuntempe ekzistas tre malmultaj leonoj en Hindujo (la diferenco, inter la Afrika kaj Hinda leono, estas bonekonata: la Hinda estas senkolharo).

Tamen, tiu kredo de nelonge estas pruvita tute erara. Pro nedisputeblaj postsignoj ilia nombro estas nune kalkulata ĉirkaŭ 100.

Plie, tiuj ĉi leonoj fariĝis pli sentimaj ol antaŭe: iliaj postsignoj troviĝas apud domoj apartigitaj,

vilaĝoj, kaj eĉ urboj. Ili elportis bestojn el limoj de la Kolegio Ĉefurba: la vilaĝanoj ne volas vojaĝi krom grupe, kaj kun armiloj, kaj lanternoj, kaj eĉ tiamaniere time.

La kaŭzo de la plimultiĝo estas simpla: la Arbaro Gir'a dum multe da jaroj estis gardita por ĉaso: granda spaco estas netrapasita de homoj, kaj estas malmulte konata.

Por savi la vivojn homajn kaj bestajn, kaj por eksigi perdon je la malriĉaj vilaĝanoj, la tempo venis por detru tiujn ĉi leonojn ĝis ilia nombro estos multe malpliigata, kaj ĝis la danĝera brutaro estos forpelata ree en siajn profundaĵojn arbarajn.

ESPERANTISTS SHOULD ALL POSSESS:

Fundamenta Krestomatio, or Guide to Style, by Dr. Zamenhof - s. d. 3 6 post free.
 La Ventego (Shakespeare's "Tempest"), translated by A. Motteau. Art Cloth Cover, with Illustrations - 2 2 "

	s.	d.		s.	d.
Hamlet (translated by Dr. Zamenhof)	2	0	Complete Text-Book	1	8
Prozaĵoj (Prose Selections)	2	6	English-Esperanto Dictionary	2	8
Diversaĵoj	1	6	Esperanto-English Dictionary	2	8
Advokato Patelin (Humorous Play)	0	9	First Lessons (in Eng., Fr., It., Sp. or Pg.)	0	7
La Avarulo (Molière)	0	9	Grammar and Exercises (Geoghegan)	1	7
Elektitaj Fabeloj de Lafontaine	0	9	Thirty-six Exercises and Keys (Motteau)	1	4
Vojaĝo interne de mia Ĉambro (<i>le Maître</i>)	0	9	Grammaire (in French, by de Beaufront)	1	6
Komercaj Leteroj	0	6	Commentaire (ditto)	2	0
Frazlibro de la Turisto (in 6 languages)	0	6	Corrigé de la Grammaire	0	8
Cikado ĉe Formikoj	0	7	Ekzercoj de Aplikado (de Beaufront)	1	0
Pagoj el la Flandra Literature	1	6	Esperanto en dix leçons	0	10
Kondukanto (Grabowski)	2	0	Vocabulaire Français Esperanto	2	6
Kurioza Sunhorloĝo	0	4	Dictionnaire Esperanto Français	1	6
Esperanta Versfarado	0	6	Esperanta Sintakso (Fruictier)	1	6
Eneid (Kantos 1 and 2)	0	7	Universala Vortaro (in 5 languages)	1	0
Tutmonda Jarlibro	2	0	Penny Text-Book, per dozen, post free	0	11
Kain (Byron)	1	0	Ekzercaro and Key	1	0

And The Esperanto Language, Practically Considered and Described
 —by R. J. Lloyd, D.Lit., M.A., F.R.S.E. (Art Cloth, Portrait, Gilt), 10d. each; or 9s. per doz.

Picture Postcards, 1/- per 25. Steletoj, 9d. each.
How to read Esperanto, 1/- per dozen.

The above, and all other Esperanto Works and Periodicals, can be obtained by writing to "The Esperantist," 67, Kensington Gardens Square, London, W.

A NEW SPECIALITY specially acceptable to Foreign and Colonial Esperantists is . . .

La Biblioteko Esperanto.

A SELECTION OF BOOKS AT REDUCED PRICES.

When ordering, please state whether for elementary or advanced students. Also name the books already possessed.

Prices £1, £1/10, £2. Especial care will be taken to see that the most suitable books be sent. From THE ESPERANTIST.

THE ESPERANTIST.

VOLUME I.
 (EXCEPT THE FIRST NUMBER).

Post Free, SIX SHILLINGS.

Single Copies, 2—13, SIXPENCE each.

Por Marborda Babilado!

*Furnished Apartments or
Week-end Accommodation.*

Moderate Terms. Apply A. W. LYNDRIDGE, I.P.S.,
Instructor of Shorthand, Typewriting and Book-keeping.
Author of **Shorthand Test Exercises** and **Esperanto
Shorthand**. Price 1s. 1d. each, post free.
(Adaptation of Pitman's System).

**Esperanto House, 7, Cheltenham Road,
SOUTHEND-ON-SEA, ESSEX.**

Revue Franco-Anglaise

(ANGLO-FRENCH REVIEW).

A review D'ENTENTE CORDIALE, is published
monthly, and contains articles in French and
English on various topics. Sub., 2/- per annum.

Offices—83, CLIFFORD GARDENS, WILLESDEN, LONDON, N.W.

CORRESPONDENTS Learn Ulla, The
Universal Language, by which you can correspond
with the People of all Nations. Good Positions
await Correspondents when Proficient. Address
for full particulars—Secretary of The Ulla
Society, Bridlington, Yorks, England.
LEARN ULLA.

CONCORD:

Journal of the International Arbitration and Peace
Association.

Published on 15th of each Month.

2/6 per annum, from 40, Outer Temple, W.C.

LA VENTEGO.

Dramo de Shakespeare.
Tradukita de A. MOTTEAU.

Verda tuka bindaĵo, ilustraĵoj, sesparta kanto, orumita
supraĵo, 2/- (2f. 60).

The Esperanto Language

PRACTICALLY CONSIDERED AND DESCRIBED.

By R. J. LLOYD, D.Lit., M.A., F.R.S.E. (of Liverpool
University), IS NOW READY.

Price, in Art Cloth, Gift Tops and Portrait, 10d.
For Propaganda Purposes, 9s. per dozen.

Advertisements

For inclusion in Volume II. of THE ESPERANTIST can be
received up to the 19th of each month, space permitting,
by The Editor, 67, Kensington Gardens Sq., London, W.

The Circulation of THE ESPERANTIST is INTERNATIONAL.

W. & J. Mackay & Co., Ltd., "Observer" Works, Chatham.

LONDONA

Komforta Esperanta Hejmo.

Por Pagantaj Gastoj, pro tre moderaj prezoj: Bano,
varma kaj malvarma; fortepiano, ĝardeno kaj bilardo.
Apud tubo (Essex Road), vagonaroj, tramoj, omni-
busoj al la City kaj la West End. Oni parolas
Esperante, France kaj Angle.

Skribu al **FRAULINO MITCHELL**, Acuba House, 65,
Marquess Road, Canonbury, London, N.

LAKTON.

Kio estas tio? Ĉu bona, aŭ Utila?

Esperantistoj en Grand-Britujo sendu du penceajn
poŝmarkojn por ricevi specimenon. Donu ĝin al
viaj edzinoj, fratinoj, filinoj, aŭ amikinoj, kaj ili
povos respondi al la demandoj supre.

Farita kaj vendita sole de L. A. SCOTT (8914), 10, Mosley Street,
Newcastle-on-Tyne.

COPYRIGHT, 1904,
THE ESPERANTIST, LONDON. **Nia Lando** Words & Music by E. G. ROWE

1 2 3 Kio estas nia lando. Nia kara lingvo-lando?
4 Nia lando estas ĉie, ĝiaj lim-oj ja nenie!

1 Ĉu Rusu-jo, paci-enca. Al la lumo baraktanta?
2 Ĉu Anglu-jo tiel reĝa. Ĉie ĉi am amuzega!
3 Ĉu Franču-jo kunkdeco. Liber-e gal-fratbraveco!
4 Ĥie premias manon mano, Ĥune kun Samideano.

1 Ĉu Svisu-jo ĥin-kontenoj. Dome ja de liber-anoj?
2 Ĥi en ĥil-haci-oj, Ĥi-aj. Ne de bendaj, energ-aj!
3 Germanu-jo ĥunpensuloj, Malrapid sed persistuloj?
4 Ĥi salut-o aŭd-igata. Ĥi stele-to vridi-gata

1 2 3 Grandaj ti-uj landoj estas Sed pli granda nia estas
4 Ĥie ajn la ĥlopodante, Estas lando Esperanto!

NOVA ESPERANTA PROPAGANDILO. MUZIKAJ POŝKARTOJ.
Kosto 9d. po. 25.

AT THE FOLLOWING RATES:—

	£	s.	d.
Whole Page	11	15	0
Half Page	-	17	6
Quarter Page	-	10	0
Eighth Page	-	5	6
Sixteenth Page	-	3	0

for Single Insertion.

From 15 to 25 per cent. reduction on a Series.